

Agricultura Nouă

Revistă de Știință și Practică Agricolă
Inscrisă la Tribunalul Ilfov, sub. No. 1/1940.

Apare lunar sub conducerea unui comitet compus din : N. Săulescu, președinte ; G. Anghel, C. Băicoianu, G. Bungescu, N. Cornățeanu, C. Dumitrescu, A. Frunzănescu, G. Miron, T. Popovici-Lupa, E. Rădulescu, I. Safta, V. G. Velican, membri. Secretar de redacție: Victoria Mastacan.

LUCRĂRI ORIGINALE

Grâul exportat în Anglia și atacul de ploșnițe

de Eugen Rădulescu, Timișoara

Dela importanta descoperire de acum 9 ani a lui Berliner, care a arătat influența vătămătoare a înțepăturilor de ploșnițe la boabele de grâu asupra calității glutenului, în comerțul internațional de grâu a început să se țină seama și de atacul de ploșnițe, care și-a luat astfel locul între criteriile folosite la stabilirea valorii comerciale a unui grâu. Importanța acestui nou criteriu a crescut din ce în ce mai mult pe măsură ce morarii și brutarii și-au dat tot mai mult seama de acțiunea nefastă a prezenței boabelor înțepate în grâu asupra calității făinei. Acest criteriu a ajuns în unele cazuri să influențeze prețul mai mult decât toate celelalte criterii cunoscute la un loc și să reducă simțitor sau chiar să facă imposibil exportul grâului din regiunile puternic contaminate. Am amintit cu altă ocazie ¹⁾ faptul, că în anul 1929 pe piața cerealelor din Adana și Constantinopol, grâul atacat de ploșnițe a obținut un preț cu 50% mai mic decât grâul sănătos.

Deși despre prezența — într'o neînsemnată proporție — a boabelor de ploșnițe în grâul nostru existau mai de mult timp indicii, totuși exportatorii noștri n'au avut, în această privință, niciun neajuns până în toamna anului 1938, când pentru prima dată clienții lor din Anglia au obiectat că grâul nostru conține într'o proporție importantă boabe înțepate de ploșnițe și din această cauză intensificarea exportului nostru de grâu în Anglia întâmpina un serios obstacol. S'a mers atât de departe încât s'a afirmat, în cercurile importatorilor englezi, că grâul românesc conține până la 48% boabe

1) Eug. Rădulescu: Agric. Nouă, Nr. 6, 1938.

înțepate de aceste insecte, afirmație care după cum vom vedea nu corespunde nicidecum realității. Se susținea chiar că aceasta ar fi cauza pentru care debușeul nostru de acolo a scăzut în ultimul timp cu circa 75%.

Ca unul care mă ocup mai de aproape încă din anul 1937, de problema ploșnițelor grâului în România și în special de intensitatea atacului la grâu, am rămas desigur foarte surprins de aceste lucruri menite să discrediteze gratuit peste hotare calitatea grâului nostru. Cercetările noastre asupra intensității atacului de ploșnițe la grâul din recolta 1938, ale căror rezultate le publicăm în altă parte, cercetări în care am analizat un număr mare de probe de grâu din toată țara, ne-au arătat că deși atacul ploșnițelor este general în România (în toate probele analizate am găsit boabe înțepate), totuși în marea majoritate a cazurilor intensitatea atacului era atât de redusă încât nu putea să primejduiască calitatea grâului românesc. În aceste cercetări a eșit la iveală mai ales faptul, că cele mai tipice regiuni din țară pentru cultura grâului au arătat în general cea mai mică proporție de boabe înțepate de ploșnițe. Nu trecem cu vederea faptul că uneori procentul boabelor atacate, chiar în aceste regiuni, era foarte ridicat, însă aceasta s'a întâmplat numai în regiuni extrem de reduse ca suprafață și care deci ar fi putut contribui la export numai cu o infimă cantitate de grâu. Însă nici în aceste cazuri izolate conținutul în boabe înțepate nu s'a ridicat în mod excepțional decât până la cel mult 20%.

Pentru a aduce o modestă contribuție la restabilirea adevărului asupra grâului exportat în Anglia, ne-am propus să analizăm în această privință toate probele medii dela încărcăturile de grâu destinate acestei țări și exportate prin Brăila și Constanța în timpul dela 1 August 1938 și până în primăvara anului 1939. La aceste probe am determinat în primul rând procentul de boabe înțepate de ploșnițe și apoi calitatea; această din urmă însușire a fost analizată după metodele obicinuite, în laboratorul de panificație al Stațiunii de Amel. Plant. din Cluj.

În total am analizat 37 de probe luate dela 37 de încărcături, ce corespundeau la un total de 31.370.761 kg grâu exportat. În cea mai mare parte acest grâu provenea din Dobrogea și Muntenia (mai ales din județul Ialomița) și mai puțin din Basarabia și Moldova.

Pentru o mai bună orientare dăm în tabela 1 probele analizate grupate pe categorii după intensitatea atacului de ploșnițe.

TABELA 1

% de boabe înțepate	Nr. probelor	Cantitatea de grâu (în kg)
sub 1%	12	8.556.203
între 1—3%	20	21.170.158
„ 3—5%	3	1.501.900
peste 5%	2	330.500

Din această tabelă se constată că 32 de probe (adică 86%) care totalizează o cantitate exportată de 29,726,361 kg, a avut o proporție de boabe înțepate sub 3% deci un atac, care, după cum vom vedea mai jos, nu a produs o diminuare sensibilă a calității. Relativ puține probe (5, adică 14%) ce au totalizat numai 1.832.400 kg de grâu exportat, au avut un atac mai mare ca 3%. Proporția maximă de boabe înțepate a fost de numai 8,1%.

O idee și mai clară despre grâul exportat ne putem face privind datele obținute în analizele de calitate. Cele 37 de probe analizate au fost grupate, ca și în cazul precedent, în 4 categorii după mărimea cifrei calității generale. Rezultatele obținute se văd în tabela 2. Dacă luăm în considerare că cifra 3000 este de obicei socotită ca limită inferioară a grâului de bună calitate, atunci constatăm, examinând tabela 2, că numai o singură probă (adică numai 13 vagoane din peste 3.100 vagoane câte s'au exportat în acest timp în Anglia) au avut o calitate inferioară acestei limite și anume de 2620. Calitatea scăzută a acestui grâu se poate datora într-o oarecare măsură și unui atac mai accentuat de ploșniță, această probă conținând 6,4% boabe înțepate. Cu o calitate generală între 3000 și 4000 sunt 18 probe, dintre care însă 15 probe au cifra calității peste 3500, iar dintre acestea 8 probe peste 3800. Cea mai mică cifră din această categorie a fost de 3110 și anume la proba care a avut un atac de 8,1%.

TABELA 2

Calitatea generală	Nr. probelor	Cantitatea de grâu (în kg)
sub 3000	1	130.000
între 3000—4000	18	16.114.238
„ 4000—5000	16	14.100.213
peste 5000	2	1.026.310

Este drept că atacul de ploșnițe, mai ales cel peste 3%, a exercitat o influență nefavorabilă, însă având în vedere că grâul analizat a avut un gluten „tare“ — mai rezistent la acțiunea enzimelor proteolitice injectate de ploșnițe — și diminuarea calității grâului exportat nu a fost așa de sensibilă ca în cazul unui grâu cu gluten „moale“. După cum s'a stabilit de diferiți cercetători, nu trebuie luată în considerare, ca un factor determinant, numai mărimea procentului de boabe înțepate, ci trebuie avută în vedere și calitatea glutenului grâului respectiv în funcție de care variază în intensitate și efectul nociv al înțepăturilor de ploșnițe. Astfel s'a văzut că un grâu cu gluten de slabă calitate a dat o făină improprie pentru panificație la un atac de numai 1%, pe când un altul cu gluten bun s'a dovedit propriu acestui scop și la un conținut de 8% boabe înțepate.

După cum se știe, în Anglia pentru fabricarea pâinei se întrebuințează o făină standard obținută din așa numitul „grist“, un ames-

tec de diferite grâne. În acest amestec se utiliza în ultimii ani până la 25% grâu românesc. Din datele expuse de noi mai sus se poate trage concluzia că grâul exportat de noi în acea perioadă în Anglia se putea întrebuița foarte bine la facerea „grist“-ului. De altfel nici oameni de știință englezi nu sunt așa de severi cu privire la conținutul grâului în boabe înțepate de ploșnițe. Iată de ex. ce spun, pe baza experiențelor făcute în Anglia, doi autori englezi, specialiști în materie, Dr. D. W. Kent-Jones și Dr. A. J. A. Mos¹⁾: „It does not mean that any wheat which contains infected grains cannot be used in the blend at more than 3% or 4%. It means that the proportion of damaged grains in the total blend must certainly not be higher than 3% or 4%. For example, if a wheat has 3% of infected grains, it would be dangerous to have a 100% grinding of this wheat but, on the other hand, this wheat could be used in a moderate proportion in the blend with comparative safety. The wheat which is so badly infected as to contain something approaching 10% of damaged grains can often be used reasonably safely in proportions such that the amount of damaged grains in the total blend is below 2% (say) in the region of 1%“.

Dacă tot grâul exportat în Anglia s'ar fi amestecat la un loc, s'ar fi obținut o cifră medie a calității generale mult peste 4000 și un conținut mediu de boabe înțepate sub 2%; or, autorii englezi amintiți constată: „When only 1% or 2% of infected grains was present, no damage could be observed“ (pag. 655).

Dacă lucrurile stau așa, cum se poate explica vexațiunile întâmpinate la exportul grâului românesc în Anglia, în acel an? Presupunând că la mijloc este cea mai perfectă bună credință, noi bănuim că declararea grâului nostru ca grâu vătămat apreciabil de ploșnițe, nu se datorește unor analize riguroase, care ar fi dus la aceleași constatări ca ale noastre, ci faptului întâlnit în literatura streină că România se situază, în cadrul țărilor dunărene, între țările bântuite de această plagă. Este drept că aceste insecte au la noi o răspândire generală, însă până acum atacul a fost prea mic pentru ca problema să se pună atât de acut pe plan internațional. Literatura așezând România între țările cu „grâu ploșnițat“ din Sud-Estul Europei, s'a crezut probabil, în Anglia, că aceste insecte produc și la noi un atac tot atât de intens, ca în țările care au suferit de mari invazii; or, la noi nu s'a atins nici pe departe atacul maxim produs în Sudul Rusiei și mai ales în Asia mică, unde procentul boabelor înțepate din grâu a ajuns, după unii autori, pe alocurea, chiar până la 100%.

Ca încheiere ne permitem o întrebare și o propunere practică: cum s'ar putea evita în viitor astfel de obiecțiuni neîntemeiate ale importatorilor streini? Noi credem că în modul următor: în buletinele de însoțirea transporturilor, trebuiesc trecute toate datele pe baza cărora s'au făcut negocierile și s'a stabilit prețul, inclusiv și procentul de boabe înțepate de ploșnițe. Aceste analize urmează a fi făcute în laboratorul Camerei Agricole cu sediul în portul respectiv,

1) Rev. „Milling“ Nr. 23, 1937, pag. 654—655.

de către un specialist care posedă o practică de inițiere. În acest scop însă nu se va lua o singură probă dela o încărcătură, care în ce privește cantitatea variază dela 5 până la 300 vagoane, ci cu cât încărcătura va fi mai mare cu atât se vor lua mai multe probe. Noi am crede că este suficient să se ia câte o probă medie dela fiecare 5 vagoane.

Deoarece nu totdeauna mărimea procentului de boabe înțepate din grâu dă măsura exactă și este un criteriu sigur de apreciere a intensității vătămării calității unui grâu, ar fi de dorit să se determine în acelaș timp — în laboratorul Camerei — și efectul atacului de ploșnițe asupra grâului respectiv. Acest lucru se poate face cu ajutorul metodelor rapide preconizate de Berliner și care nu necesită o aparatură complicată și costisitoare. Și mai bine ar fi dacă laboratoarele Camerelor agricole din marile porturi ar fi înzestrate cu aparatura necesară determinării calității grâului prin cele trei metode (det. ind. de umflare Berliner, a Nr. de calitate d. Pelschenke și a % de gluten) sau chiar în plus și cu farinograful Brabender. În acest caz s'ar putea trece pe buletinele de însoțirea transportului și cifra calității generale și s'ar putea alătura chiar și diagramele obținute cu farinograful.

Dacă pentru Camera astfel de înzestrări utile însă costisitoare nu sunt posibile de realizat, atunci aceste analize se pot face la unul din laboratoarele de panificație ale Institutului de Cercetări Agronomice de pe lângă Stațiunile de Amel. Plant. din București, Iași și Cluj — Câmpia Turzii.

Luând aceste măsuri, vom putea preîntâmpina în viitor plângerile și mistificările.

(Dela Institutul de Cercetări Agronomice, St. Experiment. Agr. Câmpia Turzii).

Lucrări de întreținere date primăvara, semănăturilor de grâu de toamnă — 1937—1940

de Fl. Josan

Sporirea producției medii la Ha. trebuie să preocupe în gradul cel mai înalt pe orice agricultor. Proprietarul de pământ trebuie să folosească toate descoperirile tehnicii agricole, toate rezultatele experimentale obținute de alții cu cheltuieli și timp în scopul raționalizării exploatării sale. Tehnica agricolă a progresat enorm în ultimii ani reușind să măriască în proporție considerabilă producția solului, deci să ridice și rentabilitatea agriculturii. Suntem o țară care aplicăm încă și astăzi sistemul de cultură cerealist, deaceia deocamdată în gradul cel mai înalt trebuie să ne preocupe tehnica acestor culturi, sporirea randamentului lor și deci mărimea rentabilității. Atâta vreme cât celelalte culturi de plante: textile, oleaginoase și leguminoase nu-și vor primi încetățenirea, tot cerealele rămân baza exploatărilor noastre agricole.

În sporirea producției medii la Ha, intervin mai mulți factori principali și anume:

1. Planta premergătoare.
2. Lucrările culturale.
3. Ingrășămintele.
4. Soiul.
5. Lucrările de întreținere.

În afară de acești factori principali nu trebuie neglijat însă nici tratarea și condiționarea seminței, epoca și felul semănăturii, plivitul semănăturilor, precum și recoltatul.

În coloanele acestei reviste voi încerca să tratez pe rând toți acești factori principali în sporirea producției, respectând ordinea impusă de timp. Voi începe deci cu lucrările ce se dau în primăvară sămănturilor de grâu de toamnă. Stațiunea Experimentală Agricolă Câmpia-Turzii urmărește această problemă începând cu anul 1937, deci rezultatele ultimilor patru ani, ani cari diferă mult unul de altul din punct de vedere al mersului vremii, prezintă o importanță oarecare în lămurirea acestei probleme.

Iarna după felul ei influențează în mare măsură reușita culturilor de grâu de toamnă. O iarnă geroasă și fără strat de zăpadă potrivit pentru protejarea plantelor, provoacă înghețarea sămănturilor. Gerul cauzează pagube mai mari în solurile umede. Dacă stratul de zăpadă e prea gros și e urmat de ger, zăpada se întărește sau formează polei. Atât crusta de zăpadă cât și poleiul sunt dăunătoare, plantele asfixiindu-se. Asfixierea plantelor mai este provocată în terenurile compacte și de apă în exces, provenită din topirea zăpezii. Perioada de tranziție între iarnă și primăvară este deosebit de importantă. Amplitudinea de temperatură prea mare între zilele și nopțile acestei perioade de trecere — Februarie-Martie — cauzează un raport nefavorabil între transpirația plantelor și absorbția apei din sol. Ziua fiind cald plantele transpiră mult, pentruca pământul înghețat din timpul nopții să nu permită compensarea apei pierdută. Aceasta duce la moartea plantelor prin uscăciune. Înghețurile și desghețurile succesive provoacă variațiuni continue în volumul pământului — prin înghețare apa și deci și pământul în care este încorporată își mărește volumul iar prin desghețare revine la volumul inițial — din care cauză plantele se desrădăcinează, se descaltă. Alteori nodul de înfrățire *) este adus la suprafața pământului, unde îngheață dacă vin geruri mari. Toate acestea ar cauza pagube agriculturii micșorându-i recolta, deaceia trebuiesc prevenite.

Terenul pe care s'a experimentat este un sol brun-roșcat de pădure având o compoziție argilo-nisipoasă. S'a încercat efectul grapelor, a tăvălugilor și a acestor două unelte agricole combinate. Lucrările s'au dat în primăvară imediat ce pământul, svântându-se suficient, a permis.

Analizând tabelele cu rezultatele obținute, constatăm:

1) Safta I.: Ingrijirea sămănturilor de toamnă.

In anul 1936—37, lucrările s'au aplicat la 18 Martie. Se remarcă influența pozitivă a grapei ușoare și a țesalei Sack, cari dau un plus de producție față de martorul nelucrat de 26,3% respectiv 23,6% (tabela I).

TABELA I

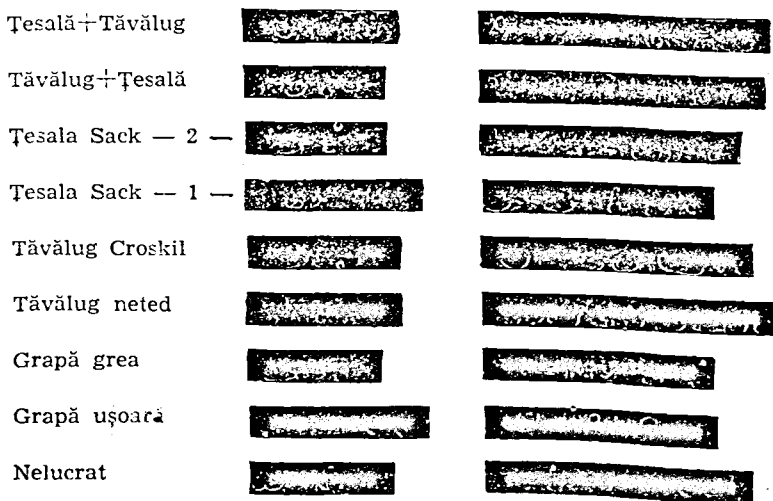
Tratamentul	Boabe			m%	D=mE	S	Paie		Procent boabe
	Kg-ha.	m.	%				Kg-ha.	%	
Nelucrat	1951	85	100,0	4,35	—	—	3737	100,0	34,3
Grasă ușoară	2464	129	126,3	5,23	+513±154	3,53	3150	84,3	43,9
Grasă grea	1658	117	85,0	7,05	-293±145	2,02	3173	84,9	28,4
Tăvălug neted	2091	51	107,2	2,43	+140± 99	1,41	4032	107,9	34,1
Tăvălug Croskil	2033	66	104,2	3,24	+ 82±108	0,75	3782	101,2	35,0
Țesală Sack — 1 dată	2411	143	123,6	6,13	+460±172	2,67	3076	82,3	43,9
Țesală Sack — 2 ori	1908	136	97,8	7,12	- 43±160	0,27	3524	94,3	35,1
Tăvălug+Țesală	1924	88	93,6	4,57	- 27±123	0,22	3774	101,0	33,8
Țesală+Tăvălug	2041	85	104,6	4,13	+ 80±120	0,75	3872	103,6	34,5

PRODUCȚIA

de

boabe și paie

1 9 3 7

1 mm=100 kg

Graficul 1.

Influență nefavorabilă a avut grapa grea care dă un minus de producție de 15%. Celelalte tratamente dacă măresc sau micșorează producția, diferența este așa de mică încât e negliabilă și neasigurată (graficul I).

În primăvara acestui an sămănăturile au prezentat o crustă care trebuia neapărat distrusă. Mijlocul cel mai potrivit s'a dovedit a fi grapa ușoară și țesala Sack. Grapa grea deci nu a fost potrivită pentru distrugerea crustei mai potrivit fiind chiar și tăvălugul neted.

În anul 1937—38, (tabela II) lucrările s'au aplicat la 22 Martie. Influență pozitivă slabă a avut tăvălugul neted, tăvălugul Croskil și tăvălugul neted combinat cu țesala Sack. Cu excepția acestui din urmă tratament, celelalte au dat plusuri negliabile.

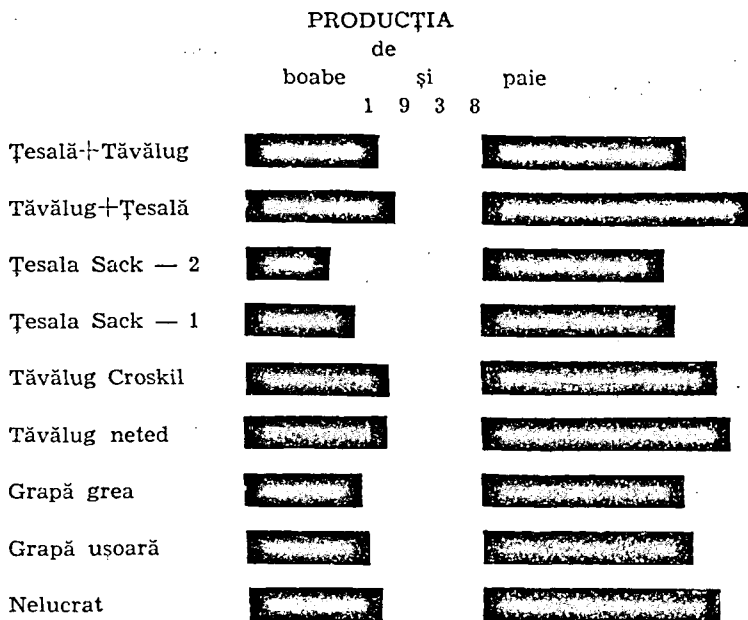
TABELA II

Tratamentul	Boabe			m%	D±mD	S	Paie		Procent boabe
	Kg-ha.	m.	%				Kg-ha.	%	
Nelucrat	1790	74	100,0	4,13	—	—	3180	100,0	36,0
Grapă ușoară	1634	64	91,3	3,91	-156±93	1,59	2894	91,0	36,1
Grapă grea	1504	62	84,0	4,12	-286±97	2,94	2700	84,9	35,8
Tăvălug neted	1860	15	103,9	0,80	+70±76	0,92	3399	106,9	35,4
Tăvălug Croskil	1865	105	104,2	5,63	+75±128	0,58	3180	100,0	37,0
Țesală Sack — 1 dată	1507	104	84,2	6,90	-283±123	2,21	2604	81,9	36,7
Țesală Sack — 2 ori	1053	39	58,8	3,70	-737±84	8,77	2337	73,5	31,1
Tăvălug+Țesală	1931	44	107,9	2,27	+141±87	1,62	3654	114,9	34,6
Țesală+Tăvălug	1731	38	96,7	2,19	-59±83	0,71	2713	85,3	39,0

Efect negativ au dat grapele și țesalele (graficul 2). Și acum efectul negativ a fost mai accentuat la grapa grea și țesala Sack de 2 ori decât la grapa ușoară și țesala Sack o singură dată. În acest an sămănăturile s'au prezentat normale în primăvară. Se pare că au fost într-o foarte mică măsură descălțate, fapt care explică efectul pozitiv, deși neasigurat, al tăvălugilor. Efectul pronunțat negativ al grapelor confirmă acest lucru, deoarece începutul de descălțare a fost desăvârșit de acțiunea grapelor.

În anul 1938—39 (tabela III), lucrările s'au aplicat la 3 Martie. Cu excepția tăvălugului Croskil care dă o diferență pozitivă însă neasigurată, toate tratamentele au avut efect negativ mai mult sau mai puțin asigurat. Se remarcă efectul negativ al grapei grele și al țesalei Sack de 2 ori precum și al tratamentelor combinate: tăvălug neted+țesala Sack și a țesalei Sack+tăvălug neted.

1 mm=100 kg

Graficul 2.

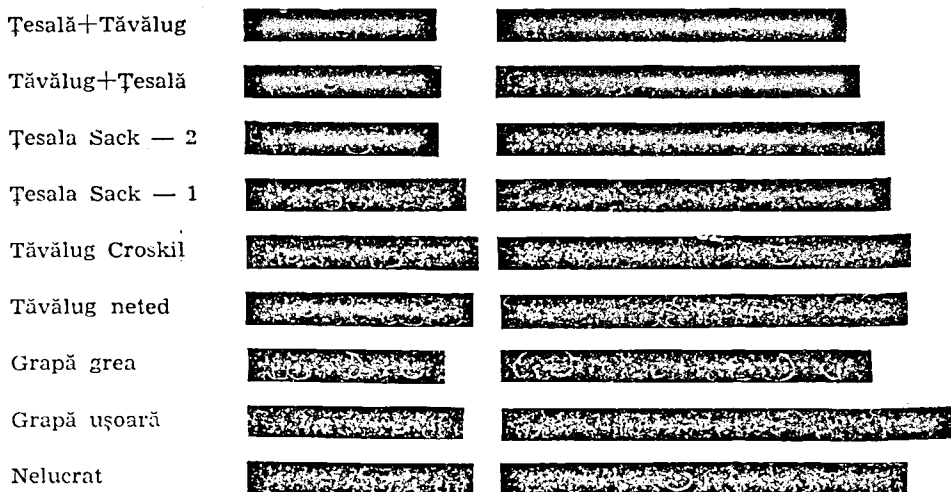
Sămănăturile s'au prezentat deci normal, nici descălțate și nici cu scoarță. Tăvălugul Croskil având efect intermediar între grăpa ușoară și tăvălugul neted, n'a cauzat stricăciuni sămănăturilor, dând un

TABELA III.

Tratamentul	Boabe			m%	D±mD	S	Paie		Procent boabe
	Kg-ha.	m.	%				Kg-ha.	%	
Nelucrat	3020	110	100,0	3,64	—	—	5445	100,0	35,7
Grasă ușoară	2887	79	95,6	2,73	-133±136	0,97	6060	111,3	32,2
Grasă grea	2579	127	85,4	4,92	-441±168	2,63	5026	92,3	53,9
Tăvălug neted	2993	88	93,1	2,94	- 27±141	0,19	5505	101,1	35,2
Tăvălug Croskil	3111	87	103,0	2,79	+ 91±140	0,65	5543	101,8	35,9
Țesală Sack — 1 dată	2978	62	98,6	2,08	- 42±126	0,33	5331	97,9	35,3
Țesală Sack — 2 ori	2579	105	85,4	4,07	-441±152	2,90	5178	95,1	33,2
Tăvălug+Țesală	2718	97	90,0	3,56	-302±147	2,05	4928	90,5	35,5
Țesală+Tăvălug	2594	57	85,9	2,19	-426±124	3,44	4737	87,0	35,4

mic surplus de producție, dar a fost o lucrare inutilă (graficul 3). În acest an semănăturile n'au avut nevoie în primăvară de nici o lucrare de întreținere.

. PRODUȚIA
de
boabe și paie
1 9 3 9

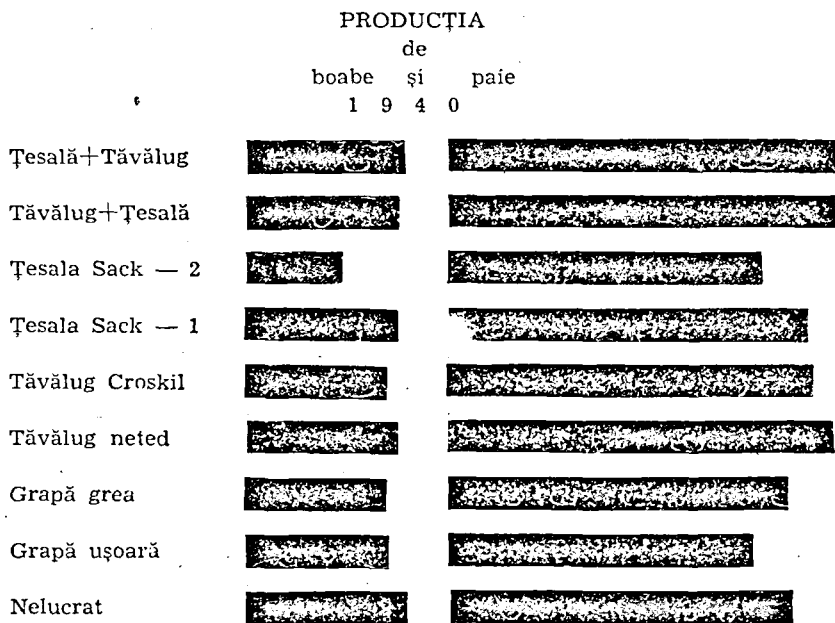
1 mm=100 kg.

Graficul 3.

TABELA IV.

Tratamentul	Boabe			m%	D±mD	S	Paie		Procent boabe
	Kg-Ha	m.	%				Kg-Ha	%	
Nelucrat	2082	85	100,0	4,08	—	—	4662	100,0	30,9
Grapă ușoară	1884	58	90,5	3,07	-198±103	1,92	4126	88,5	31,3
Grapă grea	1886	127	90,5	6,73	-196±153	1,28	4657	99,9	28,8
Tăvălug neted	1978	67	95,0	3,33	-104±103	0,96	5185	110,8	27,7
Tăvălug Croskil	1874	79	90,0	4,21	-208±116	1,79	4932	105,8	27,5
Țesală Sack — 1 dată	2015	152	96,8	7,54	- 67±174	0,38	4858	104,2	29,3
Țesală Sack — 2 ori	1278	68	61,4	5,32	-804±109	7,37	4233	90,8	23,2
Tăvălug+Țesală	2005	47	96,3	2,34	- 77± 97	0,79	5137	110,2	28,1
Țesală+Tăvălug	2086	106	100,2	5,08	+ 4±136	0,03	5165	110,8	23,8

În anul 1939—40 (tabela IV), lucrările s'au dat la 19 Aprilie. Toate tratamentele, exceptând țesala Sack + tăvălugul neted care a dat producție egală maritorului, au avut efect negativ. Țesala Sack de 2 ori a dat diferența cea mai mare de producție (—38,6), minus de producție asigurat ($s=7,37$). În ordinea descrescândă a minusului de producție urmează tăvălugul Croskil, grapa ușoară, iar celelalte cu diferențe mai mici și neasigurate (graficul 4). Nici în acest an lucrările nu și-au avut rostul, cauzând pe lângă cheltuieli inutile și un minus de producție uneori apreciabil, cum a fost în cazul țesalei Sack aplicată de 2 ori. Sămănăturile au esit normal din iarnă, neavând nevoie de intervenția omului în primăvară.

1 mm=100 kg.

Graficul 4.

În medie pe anii 1937—1940 (tabela V), în patru ani, efectul tratamentelor a fost aproape nul. Cu excepția grapei grele și a țesalei Sack aplicată de 2 ori cari au dat minusuri de producție mari, toate celelalte tratamente n'au influențat cu nimic producția. Diferențele în plus și în minus sunt foarte mici, neasigurate. Și nu justifică cheltuielile ocazionate de aplicarea acestor lucrări (graficul 5).

Examinând producția de paie se poate constata că în media celor patru ani, tăvălugii au dat un plus de producție variind între 2,7% și 6,3%, diferență mică însă. Explicația ar fi faptul că prin tăvălugire nu sunt distruse plantele așa cum se distrug o parte din ele prin grăpare. De altfel combinația țesala Sack+tăvălugul neted

TABELA V.

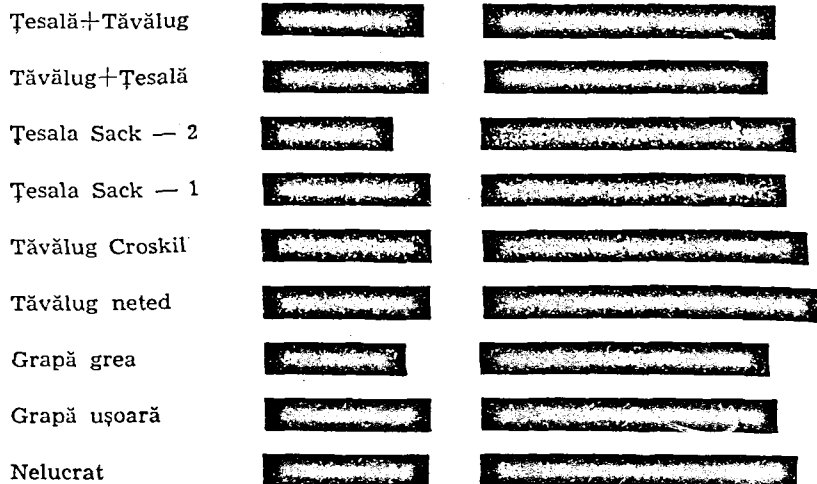
Tratamentul	Boabe			m%	D±mD	S	Paie		Procent boabe
	Kg·Ha	m.	%				Kg·Ha	%	
Nelucrat	2211	89	100,0	4,02	—	—	4256	100,0	34,2
Grapă ușoară	2217	83	100,3	3,74	+ 6±122	0,05	4057	95,3	35,3
Grapă grea	1907	108	86,3	5,66	-304±140	2,17	3885	91,4	32,9
Tăvălug neted	2230	55	100,9	2,46	+ 19±105	0,18	4525	106,3	33,0
Tăvălug Croskil	2221	84	100,5	3,73	+ 10±123	6,08	4359	102,4	33,8
Țesală Sack — 1 dată	2228	117	100,8	5,25	+ 17±147	0,11	3967	93,2	36,0
Țesală Sack — 2 ori	1705	37	77,1	5,10	-506±124	4,08	3818	89,7	30,9
Tăvălug+Țesală	2145	69	97,0	3,21	- 66±113	0,53	4373	102,7	32,9
Țesală+Tăvălug	2113	72	95,6	3,40	- 98±115	0,85	4122	96,9	33,9

PRODUȚIA

de

boabe și paie

1937—1940

1 mm=100 kg.

Graficul 5.

a dat un minus de producție față de martor, pe când tăvălugul neted+țesala Sack un plus de producție. În primul caz tăvălugul urmând țesalei n'a putut îndrepta efectul rău în distrugerea plante-

lor cauzat de țesala Sack. În al doilea caz țesala Sack a urmat tăvălugului care înțepenise plantele în pământ așa că nu și-a putut manifesta efectul dăunător. Țesala aplicată de 2 ori are efectul cel mai dăunător răcind mult sămănăturile fapt care se poate constata și la producția de paie; este urmată în această calitate de grapa grea cu aproape acelaș efect, țesala Sack I dată și grapa ușoară.

Procentul de boabe (tabela VI) în media anilor experimentați a variat astfel: cel mai mare l-au dat tratamentele grapă ușoară și țesala Sack (35,3% respectiv 36,0%) iar cel mai mic țesala Sack de 2 ori (30,9%). Celelalte tratamente sunt intermediare între aceste două extreme.

TABELA VI.

Tratamentul	Procentul de boabe 1937—1940	Greutatea absolută 1938—1940	Greutatea relativă 1939—1940	Sticlozitatea 1938—1940
Nelucrat	34,2	39,8	76,0	63,7
Grasă ușoară	35,3	37,1	76,3	73,0
Grasă grea	32,9	37,4	74,9	69,3
Tăvălug neted	33,0	38,8	77,2	77,3
Tăvălug Croskil	33,8	38,6	78,1	75,3
Țesală Sack — 1 dată	36,0	37,8	75,6	75,7
Țesală Sack — 2 ori	30,9	35,4	74,9	76,7
Tăvălug+Țesală	32,9	37,3	75,7	79,7
Țesală+Tăvălug	33,9	37,4	75,1	73,7

Greutatea absolută — greutatea a 1000 boabe — (tabela VI), în media anilor 1938—40 a fost cea mai mare la parcela nelucrată (39,8). În ordine urmează tăvălugii (38,8 și 38,6), țesala Sack (37,8) apoi grapele (37,4 și 37,1). Influență negativă puternică a arătat țesala Sack de 2 ori (35,4) pe când grapa n'a dat diferență mare în minus.

Greutatea relativă — greutatea hectolitrică — (tabela VI), în media anilor 1939—40 s'a arătat a fi cea mai mare la tratamentul tăvălug Croskil (78,1); a urmat tăvălugul neted apoi grapa ușoară și celelalte tratamente. Cea mai mică greutate hectolitrică a dat-o tratamentul grapa grea și țesala Sack de 2 ori (74,9).

Sticlozitatea (tabela VI), în media anilor 1939—40 s'a prezentat cel mai bine la tratamentele combinate: tăvălug+țesală și țesală+tăvălug (79,7 și 78,7). Foarte slab s'a prezentat parcela nelucrată (63,7) și grapa grea (69,3). Restul tratamentelor au dat o sticlozitate intermediară între aceste două limite.

Rezumat și concluziuni.

Din analiza rezultatelor obținute în cei patru ani de experiență, putem trage următoarele concluziuni:

Lucrările de întreținere din primăvară trebuiesc aplicate sămă-

năturilor de grâu de toamnă numai când ele sunt necesare. Necesitatea aplicării lor trebuie constatată pe teren.

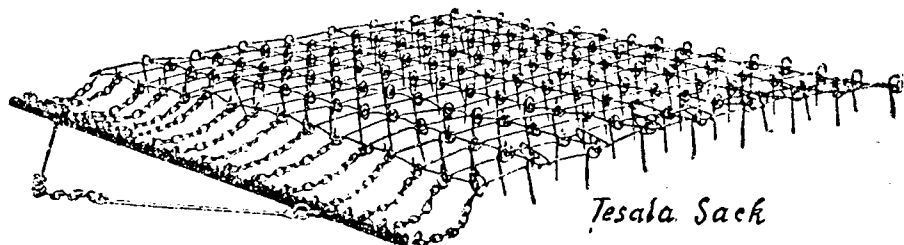
I. Când sămănăturile au prins scoarță natural o grăpare este de mare folos. Această grăpare se va face cu o grapă ușoară sau cu țesala Sack.

Grăpă ușoară

Fig. 1. Grăpă ușoară.

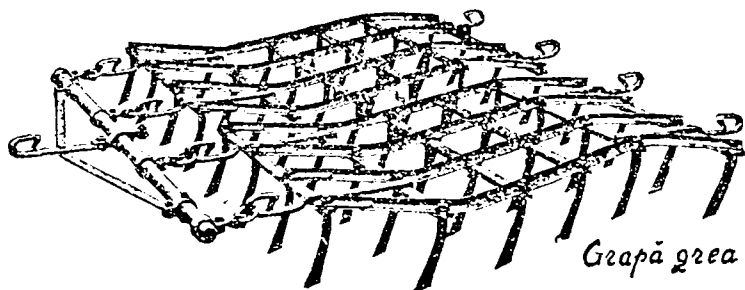
Se va trece peste câmp numai o singură dată perpendicular pe direcția rândurilor și nu se va folosi în niciun caz grapa grea. În lipsa grapei ușoare e mai bine să lăsăm sămănătura așa cum se prezintă decât s'o grăpăm cu grapa grea. Grăparea se va aplica imediat ce pământul s'a svântat suficient.

Țesala Sack

Fig. 2. Țesala Sack.

Grăparea se mai aplică și când sămănăturile fiind prea dese e pericol de cădere. Prin efectul de rărire a sămănăturilor lumina pătrunde mai bine împiedicând lungirea internodiilor inferioare ale paiului și deci căderea.

Grăpă grea

Fig. 3. Grăpă grea.

Grăparea aplicată în luna Martie fărămițează bulgării, desrădăcinează multe plantule, afânează stratul superficial al solului și favorizează pătrunderea apei. Grăparea are efect dăunător în terenurile foarte umede unde bătătorește pământul, în terenurile foarte

pulverulente unde procentul de smulgere a plantelor este foarte mare și în terenurile pietroase unde prin mutarea pietrelor s'ar desrădăcina și acoperi tinerile plante²⁾).

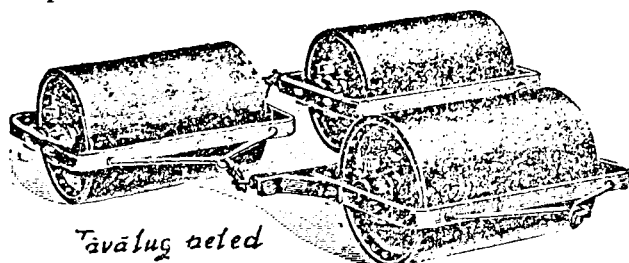

Fig. 4. Tăvălug neted.

2. Când sămănăturile din cauza amplitudinei de temperatură prea mari în cursul perioadei de trecere dela iarnă la primăvară au fost desrădăcinate-descălțate o tăvălugire le poate îndrepta punându-le din nou în contact intim cu pământul. Se va folosi în acest scop fie tăvălugul neted fie tăvălugul Croskil.

După 3—4 săptămâni dela această lucrare când plantele s'au înrădăcinat bine se poate trece cu o grapă ușoară pentru a întrerupe capilarele prin afânarea stratului superior.

Tăvălugul turtește bulgării și nivelează suprafața solului, pregătind terenul pentru trecerea secerătoarei; apasă pământul pe rădăcini și provoacă formarea capilarelor, deci ușurează urcarea apei în stratul superficial. Are efect bun în terenurile bulgăroase și prea afânate prin înghețuri și desghețuri succesive și este inutil în terenurile compacte²⁾).

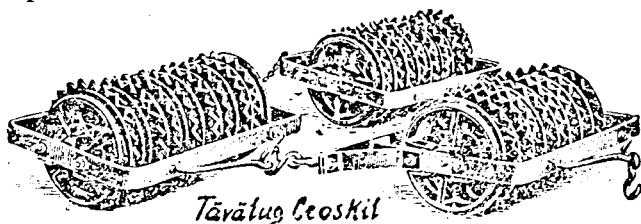

Fig. 5. Tăvălug Croskil.

3. Când sămănăturile se prezintă normal adică nici desrădăcinate și nici cu scoarță, aplicarea lucrărilor în primăvară nu numai că este inutilă dar e o muncă irosită și uneori micșorează și producția.

Iată în scurt rezultatele celor patru ani de experiență cu lucrări de întreținere aplicate primăvara sămănăturilor de grâu de toamnă la Câmpia-Tuzii.

2) Edmond Rabaté: Précis de culture des Céréales.

CRONICA EXPERIMENTALĂ

Ingrășarea legumelor cu bălegar și adaos de îngrășăminte chimice

În revista „Forschungsdienst B. 9 H 4 1940“ W. Schuphan publică rezultatele obținute prin ingrășarea cu bălegar și adaos de îngrășăminte chimice la bălegar.

Unii cercetători sunt de părere că îngrășămintele chimice ar micșora valoarea alimentară a legumelor. În experiențele executate autorul ajunge la concluzii foarte favorabile pentru acest mod de aplicare a îngrășămintelor.

Producția și calitatea legumelor sunt influențate în bine. Pentru aprecierea calității, s'au făcut diverse experiențe de alimentare la copii, în clinica Universității din Leipzig.

Experiențele s'au făcut la roșii și morcovi. Gunoii folosiți au fost gunoi de bovine. Terenul luto-nisipos, cu conținut scăzut în substanță organică. Reacția solului în 1936 și 1937 neutră până la slab acidă. Rezerva solului în potasiu multumitoare, în fosfor deosebită. Condițiile atmosferice la semănatul morcovilor (Martie) și la transplantatul roșiilor (26.5) foarte prielnice. În tot timpul vegetației vremea a fost favorabilă.

Ingrășămintele au fost date sub forma următoare: N, ca Salpetru de Leuna, P₂O₅ ca Fosfat de Rhenania și K sub formă de sare potasică. Doza de substanțe pe m² la bălegar 6 Kgr., la NPK (8 g. N, 8 g. P₂O₅ și 10 g. K₂O) și o altă variantă cu doze mai mari (N 10 g. P₂O₅ 10 g, și K₂O 16 g) numărul repetițiilor 6, mărimea parcelei 63 m² la roșii și 67 m² la morcovi. Soiurile cu care s'au experimentat au fost: la tomate Sieger, la morcovi Nantes. Dezvoltarea culturilor a fost excelentă datorită condițiilor atmosferice favorabile.

Între diversele variante au fost diferențe apreciable. La roșii varianta — bălegar + NPK, — s'au dezvoltat mai uniform și mai bine, a urmat apoi varianta — NPK și numai după aceasta bălegarul singur, iar la sfârșit varianta neingrășat.

La morcovi variantele neingrășat și ingrășat cu bălegar au arătat lipsa azotului (frunze colorate în verde deschis). La bălegarul de grajd această lipsă s'au datorit faptului că azotul era legat de substanțe organice, ce-l cedează mai greu.

Atât la tomate cât și la morcovi, cele mai bune rezultate la producție sau obținut cu varianta — bălegar + NPK.

Diferențele în plus față de neingrășat au fost următoarele:

La roșii	La morcovi
1. Neingrășat 100	1. Neingrășat 100
2. Bălegar 142%	2. Bălegar 126%
3. Bălegar + N P K 155%	3. Bălegar + N P K 127%
4. N P K 146%	4. N P K 124%

Diferențele în plus față de neingrășat sunt la toate variantele asigurate. Conținutul de carotină crește prin adăugarea de îngrășăminte chimice pe lângă bălegar. La conținutul în zahăr și proteină nu s'au putut stabili acest paralelism.

Interesante sunt schimbările ce survin în valoarea nutritivă a acestor legume prin aplicarea îngrășămintelor. Pe lângă dozările chimice făcute la materialul experimental, s'au făcut experiențele amintite de alimentație, la clinica de copii a Universității din Leipzig.

S'au făcut două loturi de copii dintre care un lot a primit morcovi și bulion dela varianta ingrășată numai cu bălegar, iar celălalt lot dela varianta — bălegar + NPK. La începutul experienței au fost făcute la ambele loturi diverse analize și în deosebi s'au dozat conținutul sângelui în vitamina A și C. Copiii au fost supuși unui regim special fără medicamente, fără a primi dife-

rite preparate care ar putea influența conținutul în vitamine al sângelui. În rația zilnică li s'au adăugat apoi doze precise de morcovi și bulion de roșii; tot timpul experienței copiii nu au putut sta direct la soare. Din cauza acestui regim greu de suportat, durata experimentării a fost numai de 6 până la 7 săptămâni.

La sfârșitul experienței conținutul de vitamina A în sânge a crescut la ambele grupe. La grupa care a primit morcovi îngrășați numai cu bălegar de grajd, creșterea însă n'a fost prea mare. Dela 0,111 mgr% cât conținea sângele la începutul experienței, s'a ajuns la 0,114 mgr%. La grupa care a primit morcovi îngrășați cu bălegar de grajd + N P K, conținutul în vitamina A, a sângelui s'a împătrit crescând dela 0,101 mgr% la 0,405 mgr%.

La vitamina C diferențele n'au fost atât de evidente.

Creșterea zilnică a copiilor a fost mai mare la lotul care a primit în rație morcovi și roșii dela varianta cu bălegar + N P K.

Această experiență atât de interesantă ca mod de experimentare și rezultate ne arată cât de dificile sunt problemele experimentale și de câtă muncă și înțelegere e nevoie pentru rezolvarea lor.

Se vede deasemeni cum profesiuni diferite trebuie să colaboreze pentru ca să se ajungă la rezultate satisfăcătoare.

INDRUMĂRI

Semănatul porumbului în rânduri drepte pe două direcții perpendiculare

de G. Drăgan, București

O mare parte dintre agricultori înclină să samene porumbul în rânduri drepte pe două direcții perpendiculare, adică atât în lungul cât și în latul locului, pentru a-l putea lucra cu prășitoarea în lungul și în latul lanului, fără să mai fie nevoie de completatul cu sapa. Astfel ei caută să facă economie prin reducerea numărului de brațe de lucru necesare. În acest sens ni se pun deseori întrebări și mai ales din partea agricultorilor amatori și începători.

Este adevărat că semănatul porumbului în rânduri drepte pe două direcții se poate face cu o semănătoare specială prevăzută cu un dispozitiv corespunzător, prin ajutorul căruia se dă drumul boabelor numai la anumite intervale. Acest dispozitiv (fig. alăturată) se compune dintr'o sârmă prevăzută cu noduri la distanțe egale și se întinde dela un capăt la altul al locului; mașina este trasă în lungul sârmei, care trece printr'un dispozitiv de declanșare. Acesta la rândul lui este în legătură cu dispozitivul de distribuire al seminței și fiecare nod al sârmei deschide drumul seminței, care cade într'un cuib. În fiecare cuib se pune 1—2 boabe, pentru a nu fi nevoie de rărit plantele răsărite. După fiecare trecere a mașinei se mută sârma pe locul nesemănat, cu distanța corespunzătoare, după lățimea de lucru a mașinei și se continuă lucrul. Trebuie avut în vedere să așezăm sârma, ca prin mutarea ei laterală fiecare nod să descrie câte o linie dreaptă, adică să nu fie împinsă odată mai spre un capăt al

locului și altădată mai spre celălalt, etc., fiindcă atunci rândurile nu vor mai fi drepte pe direcția transversală a locului.

La mutarea sârmei trebuie să fim atenți ca la fiecare capăt să fie deplasată cu aceeași distanță, căci altfel nu vom mai avea rândurile paralele (I).

Animalele de tracțiune să fie bine dresate și să fie conduse cu exactitate în lungul sârmei, ca aceasta să nu se întindă în lături (II).

Să nu uităm sârma nemutată la un capăt, fiindcă iarăși se strică ordinea rândurilor (III).

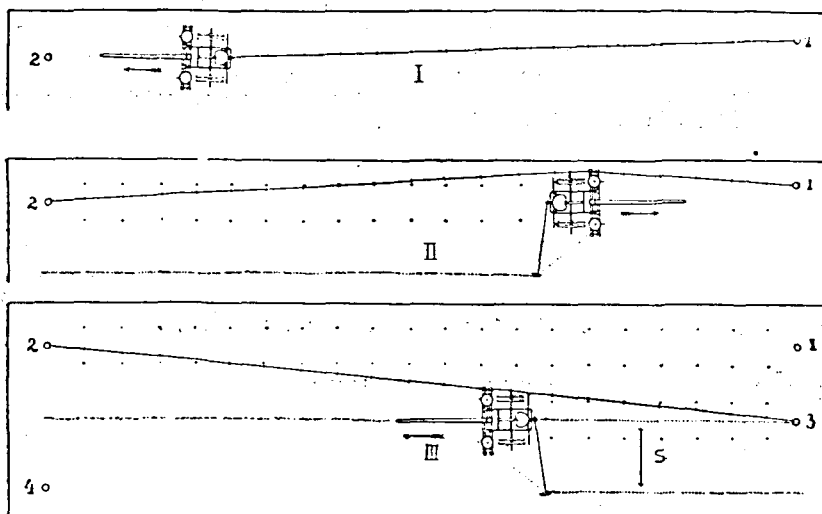

Fig. 1. Dispozitivul pentru semănat porumb în rânduri drepte pe două direcții perpendiculare.

În afară de acestea, la prășitul cu prășitoarea în lung și în latul lanului, din punct de vedere tehnic lucrul în jurul cuiburilor se prezintă mai puțin perfect. Prășitoarea nu poate să meargă destul de aproape de firele de porumb, astfel că mai rămâne scoarța dintre ele neruptă, buruienile netăiate și prea multe fire în cuib, unde au scăpat mai multe boabe cu ocazia semănatului, operații care nu se pot completa decât cu sapa de mână.

La Stațiunea Experimentală Marazlăveni, Jud. Cetatea Albă am avut un lan semănat în rânduri drepte pe două direcții perpendiculare. Însămânțarea nu s'a făcut cu mașina, ci după marcator, care a fost tras pe direcțiile respective, iar boabele s'au pus cu mâna la întretăerea urmelor lăsate de dinți, realizându-se o însămânțare foarte corectă. La prășit am încercat lucrul cu prășitoarea în lung și lat pentru a ne dispensa de complectarea cu sapa, dar la urmă am renunțat din motivele arătate mai sus.

Prin semănatul în rânduri drepte pe două direcții, intervalele dintre rânduri se pot lucra mai uniform cu prășitoarea în lung și lat,

la o adâncime mai constantă decât sapa. De asemenea după ce am trecut cu prășitoarea pe două direcții perpendiculare completatul cu sapa se face mai repede și mai ușor, dar este bine să se facă odată pe sezon. Apoi plantele fiind în rânduri drepte pe două direcții și la distanțe egale, sunt mult mai uniforme repartizate pe suprafața lanului, astfel că pot folosi mai bine spațiul de nutriție. De acest avantaj se bucură mai ales plantele de talie mare, care au cerință mai mare de aer, lumină, etc., cum ar fi porumbul și floarea soarelui. Deci prin acest procedeu avem avantajul nu numai că se face economie de sămânță și se lucrează mai bine, dar s'a dovedit că recolta sporește cantitativ și calitativ.

Să vedem acum cum stăm cu aceste lucrări și din punctul de vedere economic.

O prășitoare obișnuită are 5 cuțite labă de gâscă — jumătăți și întregi — care unul peste altul costă 50 lei bucata, ceea ce face 250 lei garnitura. De regulă, o garnitură de cuțite durează doi ani, adică pe an se repartizează 125 lei. La această sumă se mai adaugă circa 100 lei anual, cheltueli cu unsoarea, ascuțitul, etc. Adică:

Cheltuelile de reparație și întreținere anuală	225 lei
Dobânda capitalului (1800 lei) investit în prășitoare cu 7%	126 „
Amortismentul, 5% din valoarea prășitoarei	90 „
Total	441 lei

În timpul unui sezon de prășit, cu o prășitoare se poate lucra circa 500 ore, ceea ce reprezintă aproximativ 100 ha. Deci la ha. vom avea: 441 lei/100, sau rotund 5 lei. În afară de acestea:

Ziua lucrătorului care conduce prășitoarea	30 lei
Ziua unui copil care conduce animalul	50 „
Ziua unui animal de tracțiune	200 „
Total	330 lei

și în medie se lucrează 3 ha pe zi, ceea ce face 110 lei la ha.

Pentru completatul cu sapa în urma prășitoarei sunt necesari 2—4 lucrători pe zi la ha. Această lucrare însă se face odată sau de două ori pe sezon și deci se pot socoti 70 lei în plus, adică o zi de lucru la ha pentru fiecare prășit.

Prin urmare:

Cheltuelile ocazionate de prășitoare	5 lei/ha
Cheltuelile ocazionate de conducători și sursa motrice	110 „
Cheltuelile ocazionate de completările cu sapa	70 „
Total	185 lei/ha

Suma de 185 lei/ha ar reprezenta cheltuelile ocazionate cu prășitul combinat — cu prășitoarea urmată de sapa — al unui ha de porumb la distanța medie de 80 cm între rânduri.

Dacă în locul completării cu sapa trecem cu prășitoarea și de-a

curmezișul locului. vom avea următoarele cheltueli: costul dispozitivului care ne permite semănatul în rânduri drepte pe două direcții este de circa 5000 lei, iar amortismentul lui se face cam la 1000 ha,

deci vom avea	3 lei/ha
Mănuirea acestor dispozitive	30 „
Prășitul unui ha înafară de completatul cu sapa	115 „
Total	148 lei/ha

Deci prășitul în lungul și de-a curmezișul locului a unui ha de porumb cu prășitoarea va costa:

$$115 \text{ lei} + 148 \text{ lei} = 263 \text{ lei},$$

adică cu 78 lei la ha mai mult decât prășitul cu prășitoarea numai în lungul locului și completatul cu sapa.

Semănatul porumbului pentru prășit cu prășitoarea în lungul și în latul locului se practică mai ales în America, unde brațele de muncă sunt foarte costisitoare și orice economie în această privință dă rezultate bune.

Ingrijirea mieilor

de Ștefania Filimon-Cicanci, București

Hrana aleasă și îngrijirea bună a tineretului în primul an al vieții și mai ales în timpul alăptării, constituie condiția esențială de care atârnă mai târziu dezvoltarea optimă a animalului și foloasele pe cari le vom obține mai târziu.

Greșelile care se fac în acest timp sunt ireparabile.

Dela început ținem să scoatem în evidență importanța ce prezintă îngrijirea tineretului, căci la noi acest lucru se neglijează de multe ori cu scopul de a exploata cât mai mult oile mame, fapt ce are drept consecință pipernicirea animalului și deci diminuarea numărului reproducătorilor de valoare.

Mielul nou născut este o ființă plăpândă expusă foarte ușor la răceală care pregătește terenul pentru multe boli. De aceea trebuie dată toată atenția adăpostului unde vor avea loc fătările, acesta trebuind să fie cât se poate de uscat căci în general, umezeala este un mare dușman al oilor.

Partea din oerie destinată fătărilor trebuie să fie curată, bine aerisită și însoțită. Așternutul să fie curat și priment zilnic. Temperatura să varieze în jurul lui 12° Celsius.

Noul născut trebuie îngrijit din primul moment. Imediat după fătare să se observe dacă oaia a lins mielul. Dacă oaia nu face acest lucru se presară puțină tărâțe sau sare de bucătărie peste corpul mielului. Observând că nici atunci nu este lins, intervine ciobanul care șterge corpul mielului cu un șomolog moale de pae sau fân

până îl usucă. După această operație se izolează oaia cu mielul și se observă dacă mielul sugă. Dacă nu sugă, atunci ciobanul trebuie să-l aplece.

Oile tinere, care fată pentru prima dată, de multe ori la început, nu lasă mielul să sugă. În asemenea cazuri ea trebuie ținută atâta timp cât sugă mielul, apoi oaia se lasă izolată cu mielul să stea împreună atâta timp cât este necesar să se obicinuiască.

Unii miei se nasc atât de slabi încât nu pot sugă; atunci li se stoarce în gură lapte din uger până devin destul de puternici pentru a sugă singuri.

Din prima zi se lasă oaia singură cu mielul timp de 5 zile. După acest termen se separă mamele de miei și se dau la subț de 4 ori pe zi până se satură; restul din lapte se mulge.

Fătările la noi au loc în general primăvara, în lunile Martie și Aprilie, luni care sunt cele mai potrivite pentru majoritatea gospodăriilor noastre cu o exploatare lipsită de adăposturi bune și hrană suficientă. În gospodării raționale cu adăposturi bune și hrană suficientă, e bine să se facă mărlițul mai de vreme pentru a avea fătări mai timpurii, în lunile Decembrie, Ianuarie și Februarie.

Fătările timpurii sunt considerate ca cele mai bune, pentru următorul motiv: pentru aceeași vârstă, mieii născuți mai devreme se dezvoltă mai bine decât cei născuți mai târziu. Mielul fătat mai de timpuriu iese în primăvară deja dezvoltat, folosind mai bine iarba. Cel născut mai târziu folosește într-o măsură mai mică pășunea. Apoi arșița din lunile Iunie și Iulie, atât de caracteristică țării noastre, este suportată de primii miei cu mai multă ușurință decât acei târzii. Aceștia din urmă slăbesc și nu se dezvoltă, putând rămâne pîpnericiți pentru toată viața. Miei timpurii intră în iarnă mai bine dezvoltați, valorifică hrana mai bine și deci ies din iarnă mai viguroși decât mieii târzii.

Arătând foloasele fătărilor timpurii, ținem să remarcăm că astfel de fătări nu pot avea loc cu folos decât numai în gospodării care au pentru acest scop încăperi călduroase, hrană bună și suficientă, personal bun și de bună credință. Ținând însă seama că majoritatea gospodăriilor dela noi din țară n'au astfel de instalații, fătările târzii vor fi cele mai frecvente.

Chiar din primele zile tineretul are nevoie de mișcare. De aceea chiar dacă fătările sunt timpurii, se aranjează în imediata apropiere a grajdului, din partea însorită și fără curenți, padocuri unde mieii sunt scoși să facă mișcare. În primele zile se scot pentru câteva minute, apoi timpul se mărește treptat. În primăvară și în timpul verii se separă padocuri speciale pentru pășunatul tineretului, nu departe de grajd, pentru ca mieii să nu facă drumuri prea lungi. Cele mai bune suprafețe de pășunat pentru tineret se consideră acelea cu iarba semănată unde, în afară de mișcare, va avea la îndemână și o cantitate îndestulătoare de substanțe nutritive. Aceste padocuri vor trebui să fie amenajate în locuri ferite de umezeală.

Înțercatul mieilor în condițiuni bune, se face la 2½—3 luni. În majoritatea gospodăriilor și mai ales în acele țărănești, singura

hrană a mieilor în timpul verii este pășunatul. În gospodării raționale, unde se face selecționarea tineretului pentru lapte, lână sau carne, se dă tineretului rație suplimentară formată din substanțe nutritive (uruială de cereale), câte 150—200 gr. de cap. Această hrană în plus ajută foarte mult la dezvoltarea acestui tineret.

În concluzie, o îngrijire bine organizată a mieilor, le va asigura o bună stare sanitară și o dezvoltare armonioasă care va recompensa ulterior munca și cheltuelile suplimentare investite în creșterea lor.

REFERATE

Țăranul român este un țăran european

de Mihail Berceanu, București

Aceasta este declarația Domnului Darré ministrul și organizatorul agriculturii germane.

Țăranul român care trebuie să trăiască ca ori care țăran din Germania, Franța, Italia, să poată câștiga din munca lui atât cât trebuie să facă față la cheltuelile normale unui om care trăește după regulile civilizației europene.

Și țăranul român trebuie să se alimenteze complet, trebuie să se îmbrace suficient, trebuie să aibă casă și toată gospodăria în bună stare pentru a asigura dezvoltarea fizică și morală a familiei lui. Trebuie să aibă mijloacele de a-și dezvolta cultura și mări cunoștințele, trebuie și el să fie un om independent, stăpân pe cugetul lui, încrezător în dreptate și sigur de munca și avutul lui.

Țara care are cât mai mulți țărani astfel organizați, va fi mai respectată și va contribui mai mult la organizarea nouă a popoarelor.

Până acum nu am realizat acest deziderat pentru că nu s'a calculat sincer prețul de cost al tuturor produselor țărănești, fiind preocupați de două idei greșite: munca țăranului nu are valoare și țara fiind bogată trebuie să avem o viață ieftină.

Până la războiul actual mai aveam o mare dificultate de învins: prețul mondial redus al cerealelor.

Situația actuală și atitudinea înțelegătoare și bine voitoare de azi a Germaniei față de noi ne dă speranța că surplusul nostru de producție va fi întotdeauna absorbit de Europa Centrală cu prețul just și echitabil, corespunzător prețului de cost.

Noi trebuie să ne mărim producția pentru a ne îndestula nevoile de consumație internă și a creia disponibilități mai mari de export.

Trebuie să renunțăm la viața oțtină sub prețul de cost al produselor și să respectăm munca țăranului plătind-o pe cât merită.

Pentru ca afirmația Domnului Darré să devie o realitate este de dorit ca prețurile produselor germane să se aplice, mai puțin transportul, și produselor agricole românești.

Valorificarea producției animale ¹⁾

de C. Băicoianu, București

Producția animală reprezintă o mare avuție națională. Valorificarea acestor produse are o mare importanță sub raportul comercial cât și a directivelor ce trebuiesc date creșterii de animale, deoarece după modul cum se face comercializarea și deci după felul cum sunt cerute mai mult sau mai puțin anumite produse, depind și directivele ce trebuiesc date creșterii.

Intr'o conferință ce se ține într'un timp limitat, nu pot fi tratate toate aspectele acestei probleme. Deaceia ne vom limita în deosebi la valorificarea cărnei; într'o măsură mai mică vom menționa și valorificarea laptelui și a produselor lactate cum și a produselor avicole.

Valorificarea cărnei.

Valorificarea cărnei se face prin export și consum intern. O bună organizare comercială contribuie într'o largă măsură la valorificarea producției. Să le analizăm pe ficcare în parte.

Exportul.

Pentru a ne putea da seama, mai bine, de posibilitățile noastre de export, credem că e necesar să cunoaștem felul cum se face comerțul internațional. Ne vom servi în acest scop, de lucrările ²⁾ Institutului Internațional de Agricultură din Roma, din care vom extrage media importului și exportului din anii 1928/31 și din anul 1938.

BOVINE

(In mii de tone)

Import		Export			
Media 1928/31	1938	Media 1928/31	1938		
Anglia	582,4	633,8	Argentina	515,5	524,3
Germania	64,0	65,1	Australia	76,4	131,8
St. Unite	27,9	30,8	Uruguai	17,0	88,0
Italia	54,4	26,5	Brasilia	71,3	63,8
Franța	30,8	15,4	Noua Zeelandă	28,2	54,9
Uniunea Econo- mică Belgo-Lu- xemburg	29,9	9,2	Polonia	7,0	26,2
			Danemarca	14,8	15,2
			Chil'	119,3	10,6

1) Din conferința ținută la Societatea Națională de Agricultură în ziua de 20.II.1941.

2) Les conditions de l'Agriculture mondial en 1938—39. Roma 1940.

PORCINE
(In mii de tone)

Import			Export		
Media 1928/31	1938		Media 1928/31	1938	
Anglia	523,1	376,7	Danemarca . . .	317,1	174,0
Germania	10,5	6,1	St. Unite	82,6	7,9
			Canada	10,4	76,9
			Olanda	61,7	28,5
			Polonia	30,7	23,8
			Suedia	22,2	10,8
			Irlanda	3,2	27,5
			Țările Baltice . .	13,1	15,7

OVINE
(In mii de tone)

Import			Export		
Media 1928/31	1938		Media 1928/31	1938	
Anglia importă aproape toată cantitatea comercializată la export.			Noua Zeelandă . .	165,5	184,8
			Australia	53,8	98,1
			Argentina	78,4	47,6
			Uruguay	17,8	8,6

O altă statistică ne-o dă Institutul de conjunctură din Berlin, asupra cantităților de producție alimentară a diferitelor țări, în raport cu satisfacerea cerințelor proprii. Astfel:

Anglia	acoperă	25%	din	producția	proprie
Germania	"	83%	"	"	"
Italia	"	95%	"	"	"
Iugoslavia	"	106%	"	"	"
Bulgaria	"	109%	"	"	"
Ungaria	"	121%	"	"	"
România	"	110%	"	"	"
Noua Zeelandă	"	173%	"	"	"
Canada	"	192%	"	"	"
Australia	"	214%	"	"	"
Argentina	"	264%	"	"	"

Comparând ambele Statistici putem trage următoarele concluzii:

Anglia acoperă prin producția proprie o mică parte din cerințele consumului intern. Deaceia e silită să importe cantități mari din alte țări, dând preferință, la fixarea contingentelor, țărilor ce aparțin imperiului Britanic. De un anumit regim preferențial s'au bu-

curat și Statele Unite ale Americii. Cantități destul de mari în special de carne de porc (bacon) și grăsime de porc, s'au importat și din Danemarca; din cauza regimului preferențial acordat țărilor mai sus menționate, acest import a scăzut mult în ultimii ani.

A doua țară importatoare e Germania. Cantitatea importată de această țară a fost însă foarte mică în comparație cu Imperiul Britanic. Spre deosebire de Anglia, Germania a importat din țările Europene, în deosebi din Est și Sud-Est (Polonia, România, Ungaria, Iugoslavia, Bulgaria; din Polonia a importat în special porci vii).

Italia a importat deasemeni din țările Sud-Estului European.

Fransa a importat cantități mici din colonii.

Țările importatoare au aplicat diferite sisteme în comerțul cu animale. Astfel:

1) În Germania și Italia exportul s'a făcut pe bază de contingente stabilite prin convenții comerciale în care se stabilesc cantitățile și condițiile de livrare dela Stat la Stat.

2) În Franța, Anglia, Boemia, exportul s'a făcut tot pe bază de contingente. Desfacerea a fost însă liberă la prețul zilei.

3) În Orient (Grecia, Palestina, Malta, Egipt) exportul s'a făcut liber, fără contingente, cu contracte încheiate între comercianții români și aceia din țările respective.

Din cauzele mai sus menționate, exportul României, a trebuit să fie canalizat spre țările Europei Centrale. Greutățile ce au trebuit să fie învinse, în căutarea debușeului, au fost destul de mari. În primul rând, contingentele acordate au fost reduse, din cauza concurenței Poloniei, Ungariei, Bulgariei, Iugoslaviei. În anumite cazuri, contingentele acordate au fost respectate. Executarea plăților s'a făcut de multe ori cu greutate, din cauza dificultăților de schimb, etc. Pe lângă aceste greutăți s'a mai ivit și aceia a sforțării ce le-au depus țările importatoare de a-și acoperi consumul din producția proprie. În Boemia de ex. importul porcilor se oprise complet în ultimul timp, din cauză că piața internă era complet satisfăcută de producția indigenă.

Din toate aceste cauze exportul nostru de animale a diminuat încontinuu, în Europa Centrală. În căutarea de noi debușeuri, exportatorii români, au cercetat piețele orientului și anume: Palestina, Grecia, Turcia, Malta, Egipt, unde în ultimii ani, exportul nostru începuse să ia o anumită dezvoltare. Și aci am avut concurența anumitor țări. Exportatorii de oi de ex., au avut în Grecia concurența Iugoslaviei, în Turcia concurența Siriei etc.

În concluzie exportul de animale al României a fost redus. A lipsit deci posibilitatea unei bune valorificări a animalelor în afara țării.

Repartizat pe specii, exportul României de animale vii, carne și grăsime a fost următorul (în anii 1931—1940).

EXPORT IN OCCIDENT

Anii	Bovine capete	Porcine capete	Ovine capete	Cabaline capete	Grăsime kg.	Carne kg.	Bacon kg.
1931	98.316	197.280	11.117	—	—	3.445.405	—
1932	18.857	195.608	769	84	—	1.983.684	—
1933	14.847	116.350	—	50	—	427.898	—
1934	27.989	74.172	2.366	899	—	205.312	1.121.059
1935	23.364	139.408	3.325	3.763	—	1.680.892	1.001.018
1936	12.688	203.875	4.459	2.786	938.735	3.741.434	552.965
1937	17.666	188.948	4.592	2.032	3.470.935	1.113.622	681.645
1938	5.391	192.791	2.081	1.073	1.135.887	1.006.063	617.311
1939	32.018	193.305	722	1.241	1.343.682	4.419.125	423.227
1940	14.760	80.473	500	1.875	666.151	6.177.878	780.689

EXPORT IN ORIENT

Anii	Bovine capete	Porcine capete	Ovine capete	Cabaline capete	Grăsime kg.	Carne kg.
1931	1.277	—	23.700	—	—	—
1932	525	—	20.291	—	—	—
1933	1.635	100	1.800	—	—	—
1934	18.900	1.387	92.355	—	—	—
1935	46.653	181	76.044	10	—	—
1936	28.341	49	14.911	10	—	—
1937	26.007	749	14.064	—	—	—
1938	34.766	4.336	44.286	—	—	3.100
1939	30.630	2.380	82.743	58	5.000	179.545
1940	7.623	—	4.800	50	—	30.000

Consumul intern.

Consumul de carne în interiorul României întregite a variat dela un an la altul, în jurul cantității de 200.000.000 kgr. anual (maximum 230.181.000 kgr. în anul 1935 și minimum de 184.217.000 kgr. în anul 1927). Din această cantitate populația orașului București consumă cca 48.000.000 kgr. anual, adică aproape $\frac{1}{4}$ din toată cantitatea.

Pe cap de locuitor, consumul anual la orașe și la sate este următorul:

La orașe	la sate	media
52,150 kgr.	2.8 kgr.	12,100

Proporția în care se consumă carnea de bovine, porcine, ovine și capre e următoarea:

La orașe	bovine	55%
	porcine	37%
	oi, capre	8%
La sate	bovine	12%
	porcine	63%
	oi, capre	25%

Media consumului de carne anual pe cap de locuitor e următoarea, în diferite țări.

America de Nord	79,5 kgr.
Anglia	57,7 „
Germania	48,5 „
Franța	32,7 „
Boemia și Slovacia	29,9 „
România	12,1 „
Rusia	10,7 „

Din aceste statistice se trag următoarele concluzii:

1) În comparație cu populația orașelor, țărani consumă foarte puțină carne.

2) Media consumului de carne, pe cap de locuitor, e foarte redusă în România, în comparație cu celelalte țări (afară de Rusia).

Din aceste cauze, numărul de animale ce au fost sacrificate în abatoare pentru consum, a fost relativ redus. A lipsit deci și a doua posibilitate a valorificării, în bune condiții a animalelor.

A treia cauză care a contribuit la reaua valorificare a producției animale, a fost și lipsa unei bune organizații de valorificare. Pentru a ne da mai bine seama de efectele sistemului practicat azi, în comerțul de animale e suficient să urmărim prețurile cu care s'a vândut de către măcelarii detailiști kilogramul de carne de vacă și porc, în diferite orașe din țară în ziua de 28 Ianuarie 1941.

Din variațiunea acestor prețuri se poate vedea cât e de dezorganizat comerțul de animale și cât de rău sunt plătite animalele în multe regiuni ale țării. Pentruca măcelarul detailist să poată vinde kgr. de carne de vită cu 30 lei, măcelarul angrosist nu a putut plăti mai mult ca 15—18 lei pe kgr. viu. Toți acei ce cunosc greutatea și cheltuelile ce necesită acum creșterea animalelor, își dau bine seama cât de nerentabil a fost un asemenea preț pentru agricultorii ce au vândut aceste animale în luna Ianuarie 1941 când toate alimentele necesare hranei animalelor au fost cu 100—200% mai ridicate ca în luna Ianuarie a anului trecut; în acel timp prețul „în viu“ a bovinelor era tot de 15—18 lei kgr. viu. În multe orașe (București, Ploești, etc.) s'au plătit în detaliu prețuri mai ridicate: 60 lei kgr. ceea ce ar însemna că măcelarul angrosist ar fi putut să plătească agriculturului 32—35 lei pe kgr viu, adică un preț bun. Mulți agricultori care au negociat cu măcelarii angrosiști ce au aprovizionat orașele în care carnea s'a vândut cu prețul de 60 lei kgr. au beneficiat de acest preț. Au fost și agricultori care nu au primit acest preț din anumite motive (nevoia de a-și vinde imediat și cu orice preț animalele, lipsa de scrupule a măcelarului angrosist etc.) astfel că nu au profitat de aceste prețuri ridicate. Între aceste două extreme sunt cazurile intermediare menționate în diagramă. În concluzie, putem spune că acum se practică un comerț neorganizat, datorită căruia agricultorii sunt lăsați la discreția intermediarilor.

Pentru a se înlătura efectele rele ale comerțului actual de animale, s'a încercat să se ia anumite măsuri. Scopul principal a fost

4) Să se modifice politica economică practică până acum, de a se da carne ieftină populației dela orașe, care în majoritate are venituri reduse, în detrimentul agricultorilor care în asemenea condiții nu pot primi prețuri remuneratorii pentru animalele ce le vând. Prețul vânzării cărnei la măcelării detailiști, să fie calculat în raport cu prețul ce a fost plătit agricultorilor pe kg. viu.

5) Diferența între costul unui kg. în viu și un kg. la măcelărie să corespundă pierderilor cauzate în urma transportului, tăierii, speze de transport, manipulare, calitate; în felul acesta se înlătură posibilitatea angroșiștilor de a câștiga peste cota legală.

Din toate motivele enunțate până aci — cereri reduse pentru export și în interior, comerț desorganizat — agricultorii nu și-au putut valorifica în condiții bune animalele pe care le-au crescut. În consecință ei au redus creșterea, la strictul necesar gospodăriilor lor și au vândut la măcelărie, animale scoase din serviciu, reformate.

Din aceste cauze numărul animalelor a scăzut mereu.

Dăm mai jos două statistici. Una reprezintă numărul animalelor domestice în Europa la 100 Ha. teren arabil. Cealaltă reprezintă numărul de bovine și porcine ce a fost în România în anii 1921 și 1938. Din primul tablou se vede că numărul bovinelor și porcinelor, e foarte scăzut în comparație cu alte țări. Din al doilea tablou rezultă că suntem singura țară în care numărul bovinelor a scăzut foarte mult, iar numărul porcilor a fost aproape staționar. În majoritatea celorlalte țări, numărul lor a crescut destul de mult.

Numărul animalelor domestice în Europa (capete)
la 100 Ha. teren arabil

	Cornute	Porci	Oi	Capre
Germania	69,9	90,1	15,1	9,2
Belgia	96,6	57,2	10,2	8,6
Danemarca	99,5	83,4	6,1	0,7
Franța	45,4	20,5	28,8	4,2
Anglia	44,5	24,0	10,3	0,2
Italia	34,5	13,3	43,1	8,5
Iugoslavia	29,1	22,2	69,1	13,3
Olanda	111,5	59,7	25,8	5,6
România	23,6	16,2	64,5	2,2
Elveția	77,3	42,0	8,0	9,9
Ungaria	24,8	41,1	21,5	0,5

Numărul de animale din diferite țări
Milioane capete

	1921	Bovine 1938	1921	Porci 1938
Germania	16,8	19,9	15,8	23,4
Austria	2,3	2,5	—	—
Danemarca	2,6	3,1	1,4	2,8
Ungaria	1,8	2,3	2,4	3,1
Italia	6,2	7,8	2,3	2,9
Polonia	8,1	10,5	5,2	7,5
România	5,5	4,1	3,1	3,2
Anglia	7,5	8,8	2,7	4,3
Iugoslavia	4,8	4,2	3,3	3,4
U. R. S. S.	29,8	63,2	10,0	30,0
St. Unite	68,8	68,7	59,3	49,0
Franța	13,3	15,6	5,2	7,1

Efectul restrângerei creșterii la strictul necesar gospodăriilor l-am simțit acum destul de bine. A fost suficient ca consumul să se mărească cu puțin peste consumul normal — din cauza concentrărilor în timpul cărora soldații în mare majoritate țărani să mănânce mai multă carne ca la ei acasă — spre a se consuma peste disponibilul de consum normal al fiecărui om. S'a consumat astfel „din capital“ adică din stocul de animale destinate reproducției. Din această cauză s'a resimțit lipsa de animale, pentru tăerile din abatoare. Măcelarii angroșiști găesc azi cu multă greutate în târguri, animalele de măcelărie, necesare consumului. Din cauza cererii mari și ofertei mici, prețul animalelor a crescut. Prețul porcilor de ex. s'a ridicat la 60 și chiar la 64 lei Kgr. viu.

Pentru a se evita o eventuală criză și mai mare de carne, s'au discutat diferite soluții. Printre acestea au fost următoarele:

1. Oprirea tăierii mieilor până la vârsta de 6 luni.
2. Oprirea tăierii purceilor până la vârsta de 6 luni.
3. Oprirea tăierii vițelilor.

Argumentul ce s'a adus în sprijinul aplicării acestor măsuri a fost că tineretul la o vârstă mai mare, dă în urma tăierii, o cantitate de carne mai mare, decât dacă e sacrificat puțin timp dela fătare.

Aceste măsuri nu au putut să fie aplicate, din următoarele cauze:

Tăierea mieilor.

1. Nu sunt pășunile suficiente spre a se putea crește până la vârsta de 6 luni cca. 6.000.000 miei ce se vor naște în primăvara acestui an.

2. Va scăde producția brânzei din cauză că până la întărcare, laptele va fi folosit în alimentația mieilor.

3. Nu e posibil controlul tăierii mieilor, deoarece cei mai mulți se taie în gospodării, fără a trece pe la abator.

Tăierea purceilor.

1. Creșterea purceilor este acum rentabilă, astfel că agricultorii opresc purceii spre a-i valorifica mai bine la maturitate.

2. Nu e bine să se oprească complet tăierea purceilor, ceea ce în practică e foarte greu de aplicat, deoarece se pot naște purcei mai mulți decât îi poate alimenta scroafa, sau purcei anormali care trebuiesc să fie sacrificați.

Tăierea vițelilor.

E bine să se lase liberă tăierea vițelilor pe o zonă de 30 Km. în jurul Capitalei și 10 Km. în jurul celorlalte capitale de județ, deoarece în aceste zone sunt lăptari, care au vaci numai pentru producția de lapte spre a fi vândut în oraș; cei mai mulți cumpără vaci din alte regiuni și le țin numai câțiva ani, cât timp le dau o cantitate mare de lapte; în aceste zone creșterea vițelilor nu e rentabilă, din cauza prețului ridicat cu care pot valorifica laptele. În restul țării e bine să se oprească tăierea vițelilor. Pentru a se împiedeca aducerea vițelilor din regiunile cu „tăieri interzise“ în zonele cu „tăieri libere“ trebuie să se introducă următorul control: În zonele cu

„tăieri libere“ viței noi născuți vor trebui să fie înscrși la primărie, într'un registru special, tăierea lor va fi permisă numai pe baza unei adeverințe emisă de primărie.

În afara acestor soluții care nu s'au aplicat, s'au mai discutat și altele, dintre care unele s'au aplicat și anume.

1. S'au restrâns tăierile la abator și deci consumul de carne atât la restaurante cât și în gospodării, prin vinderea cărnei la măcelării, numai patru zile pe săptămână.

2. S'a reglementat și deci raționalizat fabricarea mezelurilor și vinderea lor în comerț.

Aceste măsuri au fost luate spre a se înlătura o eventuală criză și mai mare de carne. În afara acestor „măsurimediale“ vor trebui să fie luate desigur și alte măsuri ce se vor aplica într'un interval de timp mai lung, spre a se asigura o creștere a numărului de animale din țară. Discuția lor iese din cadrul conferinței noastre. Totuși trebuie să precizăm, că o intensificare a creșterii sau o zootehnizare a agriculturii românești -- așa cum se obișnuiește să se spună -- nu e posibilă fără a se mări debușeul atât cel extern cât și cel intern și fără a se da garanția rentabilității.

Se aduce de multe ori exemplul că în Danemarca se cresc la Km. patrat mai multe vaci cu lapte decât la noi în țară; se trage apoi concluzia falsă, că trebuie să facem și noi eforturi, spre a ajunge la aceleași rezultate. Se neglijează însă să se spună că Danemarca a avut rentabilitate în creșterea vacilor cu lapte pentru că a avut de bușeul asigurat, prin export, de mari cantități de unt și brânză în Anglia. Ceea ce e important de reținut e și faptul că Danemarca a avut posibilități de transport ușoare și eftine cu ajutorul vapoarelor.

Dacă și țara noastră ar avea privilegiul asemănătoare, să fim siguri că agricultorii noștri ar crește animale, fără a fi nevoie de propagandă prea multă.

În consecință, intensificarea creșterii de animale la noi în țară, va fi posibilă numai dacă vor exista următoarele condiții:

1. Posibilitate mare de export.
2. Standard ridicat de viață al populației, în deosebi dela țară, spre a se mări astfel și consumul de carne.
3. Carne proaspătă și fabricate -- mezeluri etc.
4. Organizare bună a comerțului de animale.
5. Rentabilitate la agricultori.

Valorificarea laptelui și a produselor lactate.

Această problemă ca și aceia a valorificării producției avicole o vom analiza pe scurt.

Comerțul internațional de unt și brânză a fost următorul:

U n t
In mii de tone

	Import		Export		
	Media 1928/31	1938	Media 1928/31	1938	
Anglia	351,4	478,4	Danemarca	168,4	158,0
Germania	112,8	92,3	N. Zeelandă	93,1	132,8
Alte țări	56,9	35,5	Australia	68,9	103,5
			Țările baltice	52,0	72,7
			Olanda	35,0	50,9
			Irlanda	22,1	18,8
			Alte țări	81,3	70,1

Brânză
In mii de tone

	Import		Export		
	Media 1928/31	1938	Media 1928/31	1938	
Anglia	148,5	146,6	N. Zeelandă	87,2	81,8
Canada	40,9	36,1	Olanda	88,4	58,2
Germania	56,5	32,4	Elveția	24,7	20,9
U. S. A.	30,2	24,0	Italia	30,3	19,5
Alte țări	18,6	17,9	Australia	3,3	15,9
			Danemarca	5,6	9,1
			Alte țări	54,3	56,3

Ca și în cazul valorificării cărnei și în valorificarea produselor lactate, tot Anglia se află în fruntea țărilor importatoare.

Dintre țările exportatoare în Anglia, Olanda a deținut primul loc fiind întrecută în ultimul timp de N. Zeelandă, datorită regimului preferențial acordat de Anglia. Deasemeni și Australia s'a bucurat de același regim din care cauză exportul ei a crescut.

Valorificarea produselor noastre lactate s'a făcut prin:

- a) Export.
- b) Consumul intern.

Exportul untului și al brânzei a fost foarte redus. În ultimii ani s'a încercat să se exporte în orient.

Consumul intern: În afară de lapte sunt folosite în deosebi untul și brânza.

Valorificarea laptelui. Consumul laptelui este destul de redus. În capitala țării de ex. se consumă abia 0,11 L. pe cap de locuitor față de 0,75 în Anvers, 0,65 în Zürich, etc.

Comerțul cu lapte nu e bine organizat.

Nici până astăzi Capitala țării nu are o lăptărie centrală modernă, care să aprovizioneze populația cu lapte bun și igienic.

S'a încercat să se organizeze o lăptărie comunală centrală de către Institutul Național Zootehnic prin Comitetul Național Român

al Laptelui. Deși întreprinderea a funcționat, cu funcționari plătiți de Stat, totuși a trebuit să lichideze.

Tot în București a funcționat întreprinderea particulară „Industria Laptelui“ Lega. Lăptăria și-a intensificat din ce în ce mai mult activitatea, modernizând încontinuu instalațiile. Aceasta ne indică faptul, verificat dealtfel de atâtea ori la noi în țară că organizațiile de stat și cu atât mai mult cele științifice, care au cu totul alte atribuțiuni, nu trebuie să se ocupe cu operațiuni comerciale.

Se discută azi organizarea unei lăptării pe baze cooperative, similară organizației din Brașov.

Organizațiile cooperatiste în lăptărit au dat bune rezultate în Danemarca.

În această țară ele sunt organizate și stimulate de însăși agricultorii interesați în cauză.

La fel a fost cazul cooperativei de lăptărie din Brașov.

Lăptăria cooperatistă din București, ar urma să fie impusă și organizată de oficialitate prin funcționarii de stat.

Va putea da rezultate dorite în asemenea condiții?

Sau ar fi mai bine să continuăm cu experiența ce a dat rezultate bune, a întreprinderii „Industria Laptelui“, Lega?

Detaliul unei astfel de organizațiuni, ar necesita o lungă expunere.

Valorificarea untului. Consumul untului s'a mărit încontinuu la noi în țară. Din această cauză în ultimii 10 ani s'au înființat cca. 5.550 fabrici de unt.

Producția cea mai mare de unt din România întregită era în județele: Cernăuți, Odorhei, Sălaj, Timiș Torontal, Brașov, Sibiu, Mureș, Târnava Mică. O parte din aceste județe au căzut în teritoriile cedate.

Organizația acestor fabrici era felurită:

- a) Cooperative
- b) Particulare
- c) Societăți.

Producția anuală de unt, a fost de cca. 2.500.000 Kgr.

Fabricile particulare erau cele mai numeroase. Cele ce aparțin societăților, au dat însă cantitatea cea mai mare.

În actuala conjunctură e greu să dăm indicații asupra activității ce au acum aceste fabrici. Putem însă menționa faptul, că în iarna acestui an, populația orașului București, nu a avut cantitatea suficientă de unt, necesar consumului, (cca. 1.100.000 kgr. anual).

Fabricarea brânzeturilor. Se fabrică două feluri de brânzeturi:

- a) Naționale
- b) Străine.

Brânzeturile naționale sunt: Brânza Moldovenească, brânza de Brăila, (telemea), cașcavalul de munte (sau de Penteleu), cașcavalul grecesc, brânză de burduf.

Brânzeturi străine: Emmenthal, Trapist, Olanda, Liptauer, Roquefort, etc.

Brânzeturile nefermentate (Telemeaua, etc.) se fabrică în regiunea din șesul Dunării în deosebi în Muntenia și Dobrogea (Jud. Teleorman, Ialomița, Brăila, Tulcea, Constanța).

Brânzeturile fermentate (brânza de burduf, cașcavalul de munte etc.) se fabrică în regiunile de munte.

Brânzeturile străine se fabrică în special în Transilvania, Banat și Bucovina în Județele: Sibiu, Brașov, Târnavele, Timiș Torontal, Câmpul Lung, Storojineț.

Exportul brânzeturilor e foarte redus. Aproape întreaga cantitate fabricată, se consumă în țară. Anul acesta s'a resimțit lipsa brânzei telemea de oi. Speculanții au încercat să o înlocuiască cu brânza telemea de vaci, al cărui preț de cost e mult mai redus, obținând astfel câștiguri bune.

Această tendință a fost însă înlăturată, prin decizia Ministerului Coordonării, care a diferențiat prețul brânzei telemea de oi de acela al brânzei telemea de vaci.

Valorificarea produselor avicole

Creșterea păsărilor de curte, oferă următoarele produse comercializabile: Carne, ouă și fulgi.

Valorificarea lor s'a făcut prin export și prin consumul intern.

Exportul păsărilor, (vii și tăiate) s'a făcut aproape în toate țările Europei și în deosebi în Germania. S'a exportat cca. 1.000.000 păsări vii și 3.500.000 păsări tăiate.

Exportul ouălor, s'a canalizat în deosebi în Germania. În ultimii ani se mărise exportul și în Anglia.

Exportul anual a fost de cca. 1.000—2.000 vagoane.

În țările importatoare România a fost concurată de Olanda, Danemarca, Ungaria și Bulgaria. Cantitatea exportată a fost însă mică. Spre a ne da seama ce reprezintă cantitatea exportată e suficient să știm că populația orașului București, consumă anual cca. 1.500 vagoane ouă, adică aproape la fel cât cantitatea exportată.

Exportul de păsări și de ouă, nu a funcționat după posibilitățile noastre de export. Cauzele sunt multiple: concurența altor țări exportatoare, cerința restrânsă a Germaniei din cauza crizei etc.

Valorificarea la export s'a făcut în deosebi prin firme particulare. S'a exportat în deosebi din județele din Bucovina, nordul Moldovei, nordul Basarabiei, nordul și vestul Ardealului și din Cadrilater, adică din regiunile unde au fost organizații ce s'au ocupat cu exportul.

Organizația cooperativă ar putea aduce o contribuție mare în această valorificare.

Creșterea păsărilor de curte aduce rentabilitate în deosebi în micile exploatări agricole (țărănești) în care se cresc puține păsări de fiecare exploatare, în mod mai mult sau mai puțin rudimentar.

În exploatările mari, creșterea unui număr mare de păsări nu a adus rentabilitate din cauza cheltuelilor prea mari de investiții, personal, etc. și din cauza concurenței exploatărilor țărănești. Din

această cauză astfel de crescătorii — acolo unde au fost înființate — au fost nevoite să lichideze.

Pentru ameliorarea materialului avicol din țară, e nevoie să existe exploatări mari în care să se selecționeze diferite rase de păsări, de unde să se distribue în toată țara ouă de clocit și reproducători.

În lipsa posibilității organizării unor astfel de crescătorii de către particulari, e necesar ca Statul să înființeze Stațiuni avicole, din care să se distribue nu numai material de reproducție și ouă de clocit ci să se studieze și diferite probleme și să se facă propagandă pentru creșterea rațională a păsărilor. O astfel de Stațiune funcționează — cu rezultate bune — la Băneasa. Conducerea acestei Stațiuni o are Institutul de Cercetări Agronomice.

* * *

Din această expunere se trage concluzia că, pentru ca să putem activa cu succes la un program de intensificarea creșterii animalelor și a păsărilor, trebuie să asigurăm rentabilitatea creșterii lor.

Numai o rentabilitate ridicată va aduce o zootehnizare a agriculturii românești.

Altfel, agricultorii vor face culturi de plante, alese din acelea care le aduc venituri mai mari.

Animalele și păsările sunt necesare însă pentru satisfacerea diferitelor cerințe ale oamenilor (carne, lapte, lână, ouă, etc.) și agriculturii (muncă, bălegarul de grajd, etc.).

De aceea e nevoie să se ia diferite măsuri, pentru ca și această ramură a agriculturii să aducă rentabilitatea la care are dreptul.

Învățământul agricol în școlile țărănești

de Gh. T. Dumitrescu, București

Școala Superioară Țărănească, sau mai scurt Școala Țărănească, prin structura și menirea ei fiind școala vieții țărănești, nu putea să neglijeze învățământul agricol. Nu numai că nu l-a neglijat, dar a făcut din el, punctul central al programului său. Aceasta se poate vedea atât din cercetarea programei analitice de lecțiuni, cât și a realizărilor acestui nou tip de școală.

E adevărat că Școala Superioară Țărănească are în vedere întreaga ființă și întreaga viață a țaranului, cu toate fețele, cu toate problemele sale. Ea urmărește să transforme pe țaran ca om întreg, în spirit și deprinderi. În acest sens, Școala Superioară Țărănească este o școală de spirit, de mentalitate. Se poate spune că aici, formarea acestui spirit începe, desigur, dela viața agrară a țaranului și se direcționează în ultima analiză, tot către dânsa.

Chiar „Cursurile țărănești“, care sunt forma cea mai ușoară, cea mai simplă de Școală Țărănească, lucrează astfel.

Credem că nu e nicidecum de prisos a se reaminti că Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I“ este azi, aceea în opera căreia s'a dezvoltat și s'a desăvârșit doctrina și metodologia școlilor țărănești de tot felul, ca tip și grad nou de învățământ popular. Au lucrat și alte fundațiuni culturale cu astfel de Școale. Intre acestea, desigur se citează în primul rând „Astra Transilvană“. Nicăeri însă, mișcarea nu s'a dezvoltat în așa proporții ca la Fundația Regală de cultură a poporului.

Ceeace au putut face Școlile Țărănești, până acum, pentru proapșirea satelor și pentru viața lor agricolă, se poate aprecia, nu numai după programe, dar mai ales după realizări.

Localitățile unde au fost instituite Școli Superioare Țărănești, au devenit adevărate centre de cultură țărănească. Elevii și absolvenții lor sunt azi, în satele respective, pionierii unor noi proceduri de muncă și înfăptuiri agricole. Putem să cităm, în acest sens, numele atâtor pionieri de aceștia în satele lor. Așa, bunăoară e Stelian Crânganu la Pătârlagele-Buzău, Roșu Nicolae la Poiana Câmpina-Prahova, Visalon Viorel la Noul Român-Făgăraș, Rață V. la Ciuperceni-Gorj, Nica Pantelie la Puțuri-Dolj, Popescu Marin la Castranova-Romanați, I. Codreanu și ceilalți consăteni ai lui la Doștești-Fălciu, etc., etc. Am putea să dăm zeci de nume de acestea.

„Cursurile țărănești“, care s'au dovedit a fi o adevărată școală de masă populară, au dat deasemenea, deosebit de interesante realizări, acolo unde au funcționat. Pentru a evidenția aceasta, ne limităm aci, să redăm câteva date privitoare numai la ultimii doi ani de activitate (1938—1939 și 1939—1940), reproducând după un articol din revista „Căminul Cultural și Școala Țăranului“ No. 12 din 1940.

„In anul școlar 1938—1939 (între 1 Octombrie 1938 și 1 Mai 1939), au lucrat un număr de 392 cursuri țărănești, 6 școli țărănești și 4 școli superioare țărănești. In total deci, 402 școli, între care circa 30 speciale pentru femei. Numărul auditorilor a fost următorul: bărbați 19.917 și femei 2.969. In total 22.886 auditori la cursurile țărănești. Iar la școli și școli superioare au urmat 300 cursiști.

In corpul didactic al acestor școale au lucrat în acest an 1.489 învățători, 375 preoți, 145 profesori, 211 ingineri agronomi, 230 medici umani, 119 medici veterinari, 79 avocați, 208 agronomi, 57 agenți sanitari, 88 pretori și alți funcționari administrativi, 61 notari, 31 șefi de post, 32 maeștri, 9 moașe și 518 alți specialiști.

In anul școlar 1939—1940, mișcarea a avut mai mare intensitate. Astfel, au lucrat un număr de 405 cursuri țărănești, 5 școli țărănești și 3 școli superioare țărănești. In total 413 școli, între care 143 speciale pentru femei, sau la care au participat și femeile. Numărul auditorilor a fost: bărbați 20.267 și femei 3.854. In total 24.121 auditori la cursurile țărănești. La școli și școli superioare țărănești au urmat 214 elevi.

In corpul didactic au lucrat 1.234 învățători, 436 preoți, 45 profesori, 176 ingineri agronomi, 197 medici umani, 45 medici veterinari, 61 avocați, 90 agronomi, 45 agenți sanitari, 73 pretori și alți funcționari administrativi, 85 notari, 48 jandarmi șefi de post sau secție, 41 maeștri, 26 moașe și 252 alți specialiști.

În total au trecut în acești doi ani, pe la școlile țărănești de tot felul, un număr de 47.007 auditori, între care 40.184 bărbați și 6.823 femei, cu un corp didactic de 6.568 persoane, care au lucrat în general gratuit și totuși cu entuziasm“.

Pe anul în curs mișcarea este în desfășurare. Din cauza sfârtecării țării și altor împrejurări, la sfârșit, nu se va mai putea ajunge la cifre ca cele din anul precedent.

În ce privește realizările practice, în centrele de cultură țărănească, ca spre exemplu la Poiana Cămpina, nu numai că școala este organizată ca o fermă cu gospodărie, grajd și grădină model, dar a reușit să determine refacerea vechilor livezi pomicole ce căzuseră în paragină, de când cu instalarea industriei, aci. Chiar la cursurile universității populare pe care Fundația a organizat-o în 1937—1938 pentru muncitorii și micii funcționari din industrie, s'au ținut lecții de pomicultură mai ales, stimulându-i să planteze cu concursul Școlii Superioare Țărănești, mii de pomi fructiferi.

Acelaș lucru s'a petrecut la Făgăraș, pe lângă Școala Superioară Țărănească.

Dacă împrejurările grele prin care a trecut țara, n'ar fi produs atâtea sdruncinări profunde, — mișcarea școlilor țărănești ar fi ajuns la dimensiuni și rezultate cu adevărat impresionante. Azi, condusă încă de Fundație, înfruntă vitregia vremilor și prezintă frumoase înfăptuiri.

În școlile acestea, știința și tehnica agricolă devin bunuri populare. Cea mai bună mărturisire în acest sens, o pot desigur, rosti domnii agronomi și ingineri agronomi, cari au lucrat în cadrul acestei mișcări. Nu se poate trece cu vederea, considerațiunea că, dacă școlile țărănești s'ar fi angajat numai la un program strict agrar, ele n'ar fi reușit să obțină astfel de rezultate. Succesul lor se datorește faptului că, ele au în vedere întreaga viață a țaranului și că urmărește în acelaș timp, cu toată atențiunea, mai ales schimbarea de mentalitate a țaranului, schimbarea felului său de a gândi și de a înțelege lumea. Experiența a arătat că fără aceasta, nu se pot obține rezultate sigure în educația agricolă a țărănimii. E vorba, atât de experiența dela noi, cât și de cea din alte țări ca Danemarca și Elveția bunăoară. Ca și acolo, se văd atâtea cursiști, care, după ce au trecut prin spiritualitatea școlilor țărănești, pornesc să se specializeze în anumite lucrări agricole, pela școlile de agricultură. Școala țărănească le deschide astfel sufletul pentru a primi învățătura și tehnica științifică a agriculturii. Deși, cum am spus, programul școlilor are destul de dezvoltat capitolul lecțiunilor teoretice și practice de agricultură.

Spiritul, programul și metodologia școlilor țărănești mature, peotriva psihologiei și destinului social al țaranului, sunt azi o cucerire românească, care nu se mai poate pierde.

De dorit este, ca reprezentanții științei și tehnicii agricole românești, să se intereseze cât mai mult de această mișcare, să i se alăture și să o întărească. Suntem siguri că prin aceasta știința agricolă își va găsi un stimulent în plus, că literatura și metodologia agricolă se va dezvolta, se va perfecționa. Inginerul agronom va fi

determinat din ce în ce mai mult să fie un profesor, un pedagog social. Astfel, dânsul va avea să lumineze și să direcționeze puterea de muncă a țaranului, laolaltă cu acei cari vor avea să-i frământă anume sufletul în totalitatea sa.

Școala țărănească are darul, prin felul cum e organizată, să pregătească sufletul țaranului, ca să poată primi ceea ce-i poate aduce inginerul agronom.

Desigur că se impune, în acelaș timp, și o pregătire a inginerilor agronomi în spiritul și metodologia școalei țărănești. Inginerul agronom care nu cunoaște nimic din psihologia țaranului, și care nu iubește pe țaran, nu poate lucra rodnic. S'a constatat însă că inginerul agronom, chiar acel care prin origina sa nu aparține clasei țărănești, — intrând totuși în frământarea duhului unei școale țărănești, el însuși iese transformat. Ajunge să cunoască într'adevăr pe țaran și sfârșește prin a-l iubi. Atunci, pentru dânsul, știința agricolă capătă un nou rost și îi apare realmente, direct legată de viața țărănească. Aplicațiunea științei agrare pentru propășirea agricolă a țării, e vorbă goală, dacă nu are în vedere pe omul plugului și hârlețului.

În modul acesta știința agricolă se umanizează, sau mai bine zis se țărănește. Și numai astfel își asigură rodnicia sa pe care o dorește toată lumea.

Politica agrară a Italiei sub regimul fascist

de Marin V. Banu, București

Vrând să vorbesc despre politica agrară a Italiei sub regimul fascist, nu înțeleg să enumăr și să examinez întreaga serie a măsurilor adoptate de guvernul italian dela 1922 până astăzi pentru ridicarea agriculturii naționale la un nivel cât mai înalt.

Evident acest lucru nu este posibil în cadrul unei singure conferințe și nici nu cred că ar putea interesa prea mult.

De aceea voi căuta să expun numai directivele generale și principalele capitole ale politicii agrare fasciste, din cari s'ar putea desprinde unele învățăminte și pentru noi.

Pentru a se putea înțelege însă mai bine politica economică a noului Stat italian în sectorul agricol, trebuie să avem în vedere de o parte anumite caracteristici ale economiei agrare italiene, de altă parte situația generală a Italiei după marele războiu mondial.

Două sunt elementele fundamentale ale economiei italiene în general și ale economiei agrare în special: un teritoriu restrâns și relativ sărac, și o populație numeroasă și în continuă creștere.

Intr'adevăr, din cele 31 milioane de hectare cât este suprafața totală a Italiei, numai 12.750.000 hectare, sau 41% sunt arabile. Cea mai mare parte din această suprafață este destinată culturii cerealelor; singur grâul ocupă anual circa 5 milioane hectare, adică 39% din suprafața arabilă și 16% din suprafața totală a țării, fapt nemai-

întâlnit în nici o altă parte a lumii. Acum un secol, în actualele hotare ale Italiei, trăiau circa 22 milioane de locuitori. Pe acelaș teritoriu este constrânsă să trăiască astăzi o populație de peste 45 milioane, ceea ce corespunde unei densități de 145 locuitori pe km. p. de suprafață totală. Marea presiune demografică începuse să se manifeste în Italia încă de pela 1880. De atunci sute de mii de italieni au părăsit anual țara, emigrând spre noile continente.

În 1919—20 numărul acestor emigranți ajunsese la 800.000. Industria italiană a făcut mari progrese în ultimele decenii, însă nici ea nu poate absorbi întreg surplusul de brațe disponibile. În agricultură este ocupată aproape jumătate din populația totată a Italiei.

Este de remarcat însă, că cea mai mare parte din această populație agricolă nu dispune de nici o proprietate; sunt dijmașii — așa numiții mezdri — micii arendași, coloniști temporari și simpli muncitori agricoli. Numărul acestora din urmă se ridică la 5 milioane.

După datele publicate în cadastrul agricol din 1929, rezultă că structura agrară a Italiei păstrează și astăzi caracterul de mare proprietate. Într'adevăr, din cele 4.200.000 exploatații agricole particulare, posedând în total 26.250.000 hectare, mica proprietate, până la 5 hectare reprezintă circa 3.300.000 de exploatații sau 78% din total, cu o suprafață însă numai de 5.136.000 ha, sau 19,50% din total.

Proprietatea peste 100 hectare reprezintă de circa 25.000 proprietari sau 0,50% din totalul proprietarilor de pământ deține peste 9 milioane hectare, adică 35% din totalul suprafeței particulare. La această situație se mai adaugă un alt fapt foarte important: mica proprietate este predominantă în regiunile muntoase și deluroase, adică cele mai puțin productive, în timp ce la câmpie predomină proprietatea mijlocie și mare, iar în partea de sud și în Insule (Sicilia și Sardinia) proprietatea latifundiară. În această parte a Italiei, există încă o cultură extensivă sau semiextensivă.

Acesta este foarte pe scurt cadrul general al economiei agrare italiene.

După războiul mondial, Italia a cunoscut o serie de mari probleme financiare, economice, sociale și politice, în cadrul cărora problemele agrare ocupau locul principal. Aceasta este poate epoca cea mai frământată din istoria agrară a Italiei. Reformele agrare începute în cele mai multe țări din Europa găseau un puternic ecou în Italia, unde o asemenea reformă era mereu și sistematic amânată. În unele părți ale țării și mai cu seamă în sud și Insule, unde proprietatea latifundiară este predominantă, aveau loc răzcoale țărănești pentru ocuparea cu forța a pământului. Dezordinile sociale tindeau să ia proporții amenințătoare pentru însăși existența Statului.

În fața acestei situații, guvernul liberal din 1921—22, a prezentat Parlamentului un proiect de lege de reformă agrară, conceput mai mult sau mai puțin în spiritul legilor similare din Europa. Proiectul de lege a fost aprobat de Cameră și trecut apoi la Senat. Între timp însă, a avut loc marșul asupra Romei și partidul fascist și-a asumat

răspunderea guvernării. Cu autoritatea și mai ales cu tactica-i specifică acesta a reușit, în scurt timp să restabilească ordinea în întreaga țară.

Primul act de politică agrară al guvernului fascist este anularea proiectului de reformă agrară găsit la Senat.

Aceasta, pentru că Mussolini nu a crezut și nu crede că o simplă împărțire a pământului marilor proprietari și latifundiari ar putea rezolva complet importanta problemă agrară. El a adoptat și preferă un foarte interesant sistem de colonizare, pe care nu-l mai întâlnim în nici o altă țară din lume și asupra căruia voiu reveni în curând.

Totodată guvernul fascist a suspendat întreaga legislație, care prevedea prelungirea forțată a contractelor colective de muncă, întrucât, în practică, aceasta echivala cu interzicerea țăranilor de a se putea muta de pe o moșie pe alta. Prin nouile măsuri de politică socială, se urmărește stabilirea unor raporturi cât mai juste între proprietari și muncitori, între capital și muncă. S'au impus o serie de obligații unora față de ceilalți și tuturor obligația superioară față de Stat și Națiune, de a produce cât mai mult și cât mai bun.

Dacă o parte din problemele politice și sociale și-au găsit repede o soluție mai mult sau mai puțin mulțumitoare, situația financiară și economică a Italiei rămânea încă foarte grea. În 1922 bugetul țării înregistrase un deficit de aproape 16 miliarde lire.

De asemenea pasivul balanței comerciale se ridica la mai multe miliarde. Importul produselor agricole și în special al grâului, contribuia într-o foarte largă măsură la deficitul balanței comerciale.

În 1921, cu o producție de grâu de 525.000 vagoane și o populație de 37 milioane locuitori, Italia fusese nevoită să importe circa 230.000 vagoane de grâu, pentru o sumă de peste 3 miliarde de lire, iar în 1922, 268.000 vagoane de grâu și 50.000 vagoane de porumb. Evident, această enormă dependență alimentară, apăsătoare și periculoasă pentru economia italiană și pentru însăși independența politică a țării.

De aceea, încă dela început Regimul fascist a orientat și apoi condus în mod permanent politica economică a țării spre o cât mai completă independență a Națiunii italiene. Așa a luat naștere politica economică autarhică. Contributul pe care agricultura a fost chemată să-l dea pentru câștigarea bătăliei autarhice, era de o importanță covârșitoare. Profund înțeles acest mare rol al agriculturii în viața economică a țării, problemele sale au format și formează preocuparea continuă și reală, efectivă a regimului fascist. Așa se explică de ce primele realizări autarhice s'au obținut tocmai în sectorul agricol.

Bătălia grâului, îmbunătățirile funciare cunoscute sub numele de „bonifica integrale“, executate pe o scară foarte întinsă pentru sporirea suprafeței cultivabile a țării, colonizarea acestor zone, politica de susținere a prețului produselor agricole, stabilirea unui just echilibru între industrie și agricultură, organizarea corporativă a întregii economii agricole, organizarea creditului și asigurărilor agricole, înzestrarea agriculturii cu inventarul necesar și în fine construc-

rea unei foarte dese rețele de șosele moderne, toate acestea formează punctele cardinale ale politicii agrare italiene după 1922 și până astăzi.

Problema grâului, a pâinii, este aceea care a preocupat și preocupă Italia în cel mai înalt grad. O reducere a consumului de grâu, nu era și nu este posibilă în Italia decât în limite foarte restrânse, deoarece acest produs singur constituie 45—50% din valoarea energetică a alimentației poporului italian. Astfel încât, sporirea producției naționale de grâu se impunea cu orice preț.

Evident problema prezintă o parte tehnică — extinderea sau intensificarea culturii — și o parte economică, susținerea prețului, adică producerea în condițiuni de rentabilitate.

Extinderea suprafeței nu era și nu este posibilă. Pentru obținerea unei producții de 800.000 vagoane de grâu, cât se calcula în 1925, consumul intern al Italiei, ar fi trebuit să se cultive 8 milioane de hectare. Însemna să se sustragă celorlalte culturi cel puțin 3 milioane de hectare. S'a adoptat atunci cealaltă soluție: menținerea suprafeței cultivate cu grâu la circa 5 milioane hectare anual și ridicarea randamentului mediu la cel puțin 1600 kg. la hectar. Acesta era prin urmare obiectivul principal al „bătăliei grâului“ proclamată de Mussolini la 25 Iunie 1925. Aceasta este o foarte importantă dată în istoria agrară a Italiei, întrucât tot ceace s'a făcut pentru câștigarea „bătăliei grâului“ a avut repercusiuni însemnate asupra întregii agriculturi italiene.

Organizarea și conducerea „bătăliei grâului“ a fost încredințată unui „comitet permanent al grâului“, compus din cei mai de seamă exponenți ai agronomiei italiene și pus sub directa supraveghere a Ducelui.

Organele periferice erau așa numitele „comisii județene pentru propaganda grâului“ și „Catedrele ambulante de agricultură“, al căror organ tehnic era șeful de ocol agricol. Numeroasele și variatele metode și mijloace folosite pentru câștigarea bătăliei grâului, se pot grupa în trei categorii:

1) Măsuri cu caracter economic, având ca scop să înlesnească agricultorilor procurarea mijloacelor de producție necesare și să susțină pe piață prețul produselor agricole în general și al grâului în special.

2) Măsuri de propagandă agricolă cu scopul de a difuza în marea masă a agricultorilor cele mai bune reguli tehnice de cultură.

3) Măsuri destinate a încuraja și desvolta cercetările agronomice.

S'a urmărit în primul rând înzestrarea agriculturii naționale cu principalul inventar necesar unei culturi raționale. Astfel, de unde în 1925, agricultura italiană nu dispunea decât de câteva sute de tractoare, ea dispune astăzi de peste 37.000 tractoare și 36.000 batoze de treerat. Numai între 1934 și 1938, adică în 5 ani, Italia a importat circa 18.000 de batoze de treerat. Totodată, pentru reducerea costului de producție în agricultură, s'au scutit de orice taxă vamală sau în interior carburanții pentru uzul mașinilor agricole.

S'au făcut și se fac deasemenea toate înlesnirile posibile pentru a îngrășămintele chimice să revină agricultorilor la un preț cât mai efitin și să poată fi folosite pe o scară cât mai largă.

Cantitățile folosite anual trec de 220.000 vagoane. În cursul anului 1939, numai cantitățile de superfosfat folosite în agricultura Italiei, au atins 170.000 vagoane, iar îngrășămintele azotate, peste 36.000 vagoane.

INGRĂȘĂMINTELE CHIMICE FOLOSITE ÎN AGRICULTURA ITALIANĂ
= QUINTALE

Felul îngrășămintelor	A n i i			
	1936	1937	1938	1939
1. Superfosfat	13.367.384	13.813.511	14.959.311	} 17.097.492
2. Diferiți fosfați	154.468	131.463	153.362	
3. Sulfat de amoniu	1.409.537	2.310.537	2.310.115	
4. Cianamidă de calciu	2.087.014	2.042.674	1.856.764	} 8.636.912
5. Azotat de amoniu	84.999	347.654	395.976	
6. " " calciu	629.220	1.433.100	1.496.746	
7. " " sodiu	652.903	874.638	636.986	} 365.585
8. Îngrășămintă potasice	310.140	389.645	426.179	
9. Îngrăș. fosfato-azotate	209.513	259.147	250.309	
Total	18.905.176	21.622.369	22.476.784	26.356.365

Institutele și stațiunile agronomice au fost complet reorganizate multe altele au fost create și înzestrate cu tot personalul și materialul necesar unei funcționări normale. Problemele principale urmărite și rezolvate în mare parte de institutele și stațiunile cerealicole sunt: crearea de soiuri productive în primul rând, timpurii și rezistente la atacurile paraziților vegetali și animalii. S'au obținut în deosebi o serie de soiuri de grâu foarte valoroase ca: Litoria, Villa Glori, Strampelli, Mentana, Damiano, etc. Se fac agricultorilor mari înlesniri pentru procurarea de sămânță de grâu selecționată.

În 1924, deja se ajunsese ca 62% din suprafața totală cultivată cu grâu în Italia, adică peste 3 milioane de hectare să fie semănată cu grâu selecționat și recomandat de Ministerul Agriculturii. În Italia de Nord, acest procent se ridică la 93%, iar în Lombardia la 98%. Astăzi sunt în Italia regiuni întregi, în cari nu se seamănă decât grâu selecționat.

În fine s'a organizat o intensă și eficace propagandă agricolă. Formele principale în care se manifestă această propagandă sunt:

a) Propaganda verbală, prin conferințe și lecții practice cu agricultorii.

b) Propaganda scrisă, prin afișe, foi volante, numeroase broșuri de popularizare a științei agricole, etc.

c) Propaganda prin radio; aparate de radio sunt instalate aproa-

pe în fiecare comună, la primărie, școala primară, sediul sindicatului agricol comunal, sediul partidului și la alte instituții.

d) În 1926, s'a înființat un institut cinematografic numit „Luce”, cu o secție specială pentru agricultură. În fiecare an au loc peste 3000 de reprezentații de diferite filme cu caracter agricol.

e) Numeroase concursuri și expoziții agricole, naționale și județene sau regionale, sunt organizate în fiecare an. Concursul grâului datează în Italia din 1923; multe altele au fost organizate în anii următori. Printr'o lege din 16 Iunie 1939, acestea au fost grupate în trei categorii:

1. Un concurs al grâului.
2. Un concurs pentru cultivarea furajelor și creșterea vitelor.
3. Un concurs al porumbului, cartofului, sfeclii de zahăr și al zarzavaturilor.

Una din măsurile practice cele mai eficace, cu caracter educativ o constituie însă crearea de numeroase loturi demonstrative. În 1925, erau numai 9800 asemenea loturi demonstrative. Astăzi numărul lor se ridică la 35.000, puse toate sub supravegherea agronomului regional.

Noi avem aproape în fiecare comună un așa zis „lot al școlii” și un altul al bisericii, de 5—10—20 hectare. Acestea au fost create prin reformele noastre agrare, cu scopul precis de a constitui o sursă de venit pentru întreținerea localurilor instituțiilor respective. S'a întâmplat însă că încă dela început, aceste loturi au trecut într'o pseudo-proprietate a învățătorului sau preotului respectiv, în schimbul unei neînsemnate arenze, a cărei plată are loc foarte rar. Pe de altă parte, aceste terenuri în majoritatea cazurilor, sunt date în dijmă locuitorilor din sat. Cred că aceste loturi a ar putea și trebuie să devină foarte valoroase „loturi demonstrative” puse sub conducerea inginerului agronom, cu un însemnat venit pentru instituțiile pentru care au fost create.

POLITICA PREȚURILOR

Politica agrară și economică a Italiei nu se bazează pe un plan preconțuit, cum se întâmplă în Rusia cu planul cincinal sau în Germania cu planul de patru ani. În Italia, acțiunea guvernului pentru menținerea echilibrului economic, se bazează pe studiul obiectiv și continuu al situației fiecărui produs agricol sau industrial, atât la producător cât și la consumator. Astfel în Italia, prețul nu este rezultatul liberului joc al cererii și ofertei, ci este un preț manevrat și în continuu controlat de stat. Punctul esențial al economiei italiene îl formează stabilirea și menținerea unui echilibru între prețurile industriale și agricole. Diferitele măsuri de politică agrară și economică au un caracter organic, nu unilateral și lipsit de posibilitatea de a fi aplicate.

Politica economică autarhică adoptată de Italia, nu are de scop izolarea de economia mondială, ci adaptarea la această economie.

Din cauza resurselor sale naturale și financiare limitate, economia italiană nu poate funcționa într'un regim liberal.

Pentru susținerea prețurilor produselor agricole, guvernul italian folosește diferite mijloace: contra concurenței străine, aplică taxe vamale asupra produselor importate și prime de export — exp. pentru mătase — pentru produsele, cari depășind consumul intern, pot lua calea exportului.

Pentru o și mai eficace susținere a prețurilor produselor agricole pe piața internă, Italia aplică sistemul stocajului, cu rezultate excelente.

În 1925, taxa vamală pentru grâu era de 2.750 lire la vagon. Efectul acestei măsuri s'a evidențiat imediat; de unde în 1923, prețul mediu al grâului în Italia era de 10.500 lire vagonul, iar în 1924 de 13.900 lire, în vara anului 1925, acest preț a fost ridicat la 17.700 lire, iar în 1926, a atins 19.700 lire la vagon. În anii următori, taxele protecționiste pentru grâu au fost sporite, ajungând în 1931 la 7.500 lire la vagon. Sacrificiile financiare ce făceau evident, erau enorme. Taxa vamală de 7.500 lire la vagon, din 1931, reprezenta aproape 150% din valoarea medie a unui vagon de grâu importat în acel an.

Aceasta înseamnă, că fără taxa protecționistă, prețul normal al grâului în Italia, în 1931, ar fi fost nu 11.500 lire, ci numai 3.800 lire la vagon.

Părea desigur mult mai simplu să se cumpere grâu străin; cu taxa vamală de 7500 lire, s'ar fi putut cumpăra aproape două vagoane de grâu de pe piața externă.

Italia n'a urmat totuși această cale, pentru că a fost conștientă de urmările dezastruoase pe care le-ar fi avut asupra întregii agriculturi naționale și mai cu seamă asupra economiei exploatărilor cultivate de grâu. Aceasta corespunde cu epoca în care în țara noastră, sistemul protecționist era aplicat numai pentru industrie, în timp ce pentru produsele agricole, cari trebuiau și puteau merge ușor la export, fără sprijinul statului, s'au impus enorme taxe vamale de export. Este poate unica epocă în care agricultura noastră putea să folosească toate avantajile oferite de conjunctura pieții străine și să-și completeze o bună parte din inventarul necesar.

Rezultatul trist al acestei politici economice se cunoaște: agricultorii au fost ținuți, constrânși să vândă ieftin și să cumpere scump. Din cauza acestui intervenționism unilateral al Statului, s'a produs între agricultura românească și industria mai puțin românească, o mare prăpastie. Regimul corporativ italian are și marele merit de a fi stabilit un echilibru, destul de just între prețurile produselor agricole și al celor industriale.

Acest echilibru rezultă clar din examinarea indicilor prețurilor celor două mari categorii de produse.

Spre deosebire de România și chiar de Statele Unite ale Americii, în Italia acești indici sunt foarte apropiați.

PUTEREA DE CUMPĂRARE A AGRICULTORILOR ÎN ITALIA,
ROMÂNIA ȘI STATELE UNITE

Anii	Italia ¹⁾			România ²⁾			Statele Unite ³⁾		
	Indicii prețurilor prod. agr.	Indicii prețurilor prod. ind.	Puterea de cumpărare	Indicii prețurilor prod. agr.	Indicii prețurilor prod. ind.	Puterea de cumpărare	Indicii prețurilor prod. agr.	Indicii prețurilor prod. ind.	Puterea de cumpărare
1929	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
1930	86,3	93,6	92,2	68,2	98,0	69,6	96,0	95,0	90,5
1931	75,0	83,0	90,3	50,8	86,6	53,7	60,0	81,0	74,0
1932	70,5	78,3	90,0	47,7	80,9	59,0	45,0	70,0	64,2
1933	60,7	74,2	81,8	44,9	81,1	55,4	48,0	71,0	67,6
1934	60,4	72,4	83,4	44,1	82,6	53,4	62,0	80,0	77,5
1935	70,0	74,6	93,8	48,4	90,2	53,7	74,0	82,0	90,0
1936	75,8	80,8	93,8	54,0	95,4	56,6	78,0	81,0	96,0
1937	89,7	90,5	99,1	64,6	101,8	63,4	83,0	85,0	97,6
1938	93,8	97,6	96,1	67,1	99,2	67,6	65,0	80,0	81,2
1939	—	—	—	72,5	112,5	64,6	—	—	—

Raportul dintre indicele prețurilor produselor agricole și al celor industriale, ne arată puterea de cumpărare a agricultorilor. Ori este clar că cu cât cei doi indici vor avea valori mai apropiate, cu atât puterea de cumpărare a agricultorilor va fi mai mare și invers, iar când cei doi indici vor fi egali, puterea de cumpărare a agricultorilor va fi egală cu 100, adică maximă, ideală.

Tot pentru menținerea prețurilor grâului pe piața internă, începând din 1931, guvernul a impus morilor să macine un contingent de grâu național, variabil după regiune și epocă, între 95—99%. Această măsură are scopul de a evita să se acumuleze în țară mari stocuri de grâu cari inteligent manevrate de către importatori și industria morăritului ar putea ușor influența în mod foarte nefavorabil asupra prețului grâului. Pe de altă parte, această măsură poate fi oricând îndreptată și împotriva agricultorilor, când aceștia ar reclama un preț exagerat pentru grâul produs de ei. Fixarea acestor „contingente de măcinare“ este încredințată Ministerului de agricultură, iar monopolul importului tuturor produselor agricole îl are „Federația națională a consorțiilor agrarii“ din Roma, instituție corespunzătoare Institutului național al Cooperației din țara noastră.

Pe piața internă însă, rămânea o mare cauză de depresiune a prețurilor, determinată în deosebi în perioada imediată recoltei, de marea ofertă de grâu din partea micilor agricultori, constrânși să-și

1) „Istituto centrale di statistica“ — Roma.

2) Virgil Madgearu, „Evoluța economiei Românești după războiul mondial“, 1940.

3) „The agricultural situation“ — Washington.

vândă produsul pentru plata impozitelor, fenomen pe care-l întâlnim și în țara noastră.

Pentru a se înlătura și acest mare neajuns, s'a adoptat în Italia sistemul stocajului. Este interesant de constatat că inițiativa a pornit dela agricultori, având deci un caracter voluntar. Agricultorii italieni se asociau pentru a strânge grâul ce aveau de vânzare în anumite magazine colective. Pe baza dovezii ce o făceau, privind grâul depozitat, ei primeau ușor aconturi sau avansuri din partea diferitelor instituții de credit. Grâul era apoi vândut în cursul anului în partide uniforme, pentru a se evita o nouă depresiune de preț datorită ofertei prea mari într'o anumită epocă.

Statul înțelegând eforturile ce făceau micii agricultori, pentru susținerea prețului grâului, le-a venit imediat în ajutor, sub diferite forme. Astfel, a intervenit pe lângă instituțiile de credit pentru a se acorda agricultorilor respectivi un acout mai mare; a luat asupra sa plata unei părți din dobânda cuvenită instituțiilor de credit, și începând din Iunie 1935, gestiunea stocajului a fost supusă supravegherii Ministerului de Agricultură.

În acelaș timp, guvernul a fixat prețul grâului stocat sau „ammassat“ precum și prețurile maxime pentru grâul din comerțul liber. Se urmărea în modul acesta, a se stabili un preț unic pentru toate vânzările de grâu de pe piața internă.

Stocurile de grâu urmau să fie folosite ca masă de manevră.

Toate acestea se petreceau la începutul operațiunilor militare din Africa Orientală, când din cauza grelei aprovizionări pe piața externă, prețul grâului în Italia avea o puternică tendință de urcare.

Atunci statul a intervenit din nou, dispunând să se vândă cantități însemnate din stocurile de grâu, la prețul stabilit. Nici această măsură nu a reușit însă pe deplin, căci stocurile de grâu, circa 50.000 vagoane erau foarte mici în raport cu cele aflate pe piața liberă. Prin aceste măsuri se ajunsese a se crea mai degrabă două piețe interne pentru acelaș produs: una liberă și una controlată de Stat.

Stocajul voluntar se dovedea prin urmare ineficace. Marile mori și marii comercianți se preocupau să epuizeze în cel mai scurt timp toate proviziile de grâu, pentru a rămâne apoi liberi să domine piața acestui produs și a făinei. În practică rezultă că micii agricultori, cari predaseră grâul la magazinele colective, încasau prețul fixat de Stat; acesta însă era inferior prețului încasat de marii proprietari, cari putuseră amâna vânzarea grâului. Situația aceasta nu putea fi însă tolerată.

S'a căutat atunci și s'a trecut la forma totalitară și obligatorie a stocajului grâului. Prin decretul-lege din 15 Martie 1936, s'a stabilit că începând dela 1 Iulie 1936, tot grâul din producția națională, acel produs în colonii și introdus în țară, precum și cel provenit din eventuale importuri, trebuie predat la magazinele Statului.

Producătorul nu poate opri decât cantitatea considerată strict necesară pentru nevoile familiei și ale gospodăriei. Astfel conceput, stocajul privește prin urmare numai grâul disponibil pentru vânzare. S'au luat apoi o serie de măsuri având ca scop aprovizionarea regu-

lată a țării cu grâu și o rațională distribuție a produsului pe piața internă.

Pentru coordonarea tuturor măsurilor în legătură cu stocajul grâului a fost creat și funcționează pe lângă Ministerul Agriculturii, un birou special numit „Ufficio centrale ammasso grano“. Totodată s'a impus morilor să cumpere grâu numai dela magaziile consorțiilor agrari, iar particularilor li s'a interzis să importe grâu, chiar dacă acesta ar urma să fie transformat în produse secundare și reexportat sub această formă.

Organele care fac stocajul grâului, ca de altfel, azi, al tuturor celorlalte produse agricole, sunt „consorții agrari județeni“. Aceștia provin din vechile societăți cooperative, cari în Italia s'au chemat „consorții agrari cooperativi“. La noi, consorțiul corespunde Federației județene a cooperativelor.

În județ, consorțiul are ca reprezentanți, filiale și agenții.

Desvoltarea rapidă a stocajului a impus în măsură tot mai largă problema conservării produsului. În 1938, consorții agrari județeni din Italia și Federația acestora, dispunea de 574 silozuri și magazii, cu o capacitate de 110.000 vagoane. În 1939, numărul lor a fost sporit la 991, având o capacitate de 170.000 vagoane.

Pentru construirea rețelei de silozuri și magazii, cari sunt și rămân în proprietatea consorțiilor, Statul a contribuit cu 25% din costul lucrărilor, plătind în acelaș timp și o dobândă capitalului investit de consorții.

Am insistat și insist mai mult asupra acestui capitol, deoarece cred că sistemul stocajului, așa cum se practică în Italia, își poate găsi și la noi o rodnică aplicare.

Se pune acum întrebarea logică, cum acționează stocajul pe piață din punct de vedere economic?

În primul rând, prețul produsului este fixat în fiecare an, în Iunie, de către Consiliul de Miniștri, pe baza studiilor obiective și a propunerii Organelor corporative, rămânând neschimbat până la sfârșitul anului. Este vorba deci de un caz în care organizarea corporativă atinge punctul central al economiei: formarea prețului. Agricultorul italian nu are să se mai tocmească astăzi cu nimeni și nimeni nu-l obligă să ducă la magazia consorțiului grâul ce are de vânzare într'o anumită zi. El este liber să-și aleagă atât ziua cât și magazia la care-i convine să-și ducă produsul. Însă pentru că fiecare siloz sau magazie nu poate recepționa decât o anumită cantitate zilnică și pentru ca agricultorii să nu se îngrămădească în anumite zile și să piardă multă vreme până să descarce — cum se întâmplă din păcate la noi — s'a recurs la un sistem foarte simplu, practic și eficient: fiecare agricultor este ținut să anunțe cu câteva zile mai înainte, la consorțiu, filiala sau agenția sa, cantitatea de grâu ce are de vândut și la ce magazie este dispus s'o ducă. Consorțiul, filiala sau agenția respectivă îi fixează o zi, în care poate duce grâul la magazia aleasă. Dacă din motive de forță majoră nu poate preda grâul în acea zi, trebuie să anunțe din nou biroul respectiv și i se fixează o altă zi. Se evită astfel complect aglomerările, care îngreuiază toate operațiile. Agricultorul nu mai este nevoit să se ducă

cu carul de grâu în oborul de cereale, care nici nu mai există în Italia și să aștepte samsarul, care să-i vadă marfa și să-i dea un preț de multe ori derizoriu.

Grâul se aduce întotdeauna în saci; cântărirea se face ușor și cu multă exactitate. Nu se măsoară cu dubla — care deasemenea nu se mai găsește în Italia — și nici nu se cântărește carul cu grâu, pentru a se face tara — cum se întâmplă la noi — și cu care prilej țăraniile noastre sunt de multe ori înșelați. Din fiecare sac se ia o mână de grâu, care se pune într'un vas. După ce tot grâul a fost descărcat, se amestecă toate probele și se ia cantitatea necesară pentru determinarea greutateii hectolitrică. Funcționarul care recepționează grâul, are alături tabela cu prețurile corespunzătoare diferitelor greutăți hectolitrică și procent de impurități. Agricultorul primește un buletin cu care se prezintă la bancă sau institutul de credit indicat și în ziua specificată, de unde încasează imediat suma convenită. Institutul de finanțare nu debitează pe agricultor, ci consorțiul agrar, care a eliberat buletinul. Institutul de finanțare este străin stocajului și administrării lui. Raporturile sale cu consorțiul se limitează la operațiuni de credit, un credit însă privilegiat și garantat integral cu grâul din siloz sau magazie.

În Italia, un foarte important rol în finanțarea operațiunilor de stocaj, îl au Casele de Economie și Cecuri poștale, care găsesc un foarte bun și larg plasament al sumelor depozitate, care altfel ar sta poate imobilizate. Pentru a face asemenea operațiuni însă, institutul de finanțare trebuie să aibă o autorizație specială. Deasemenea dobânda convenită este fixată de guvern. Acest interesant sistem de valorificare a permis în Italia formarea unei piețe stabile a grâului. S'ar putea totuși crede și spune că stocajul, așa cum îl găsim astăzi în Italia, este o formă de monopol de Stat. Am avut prilejul să studiez acest sistem la fața locului și pot afirma că deocamdată nu este un monopol însă există tendințe de a deveni un adevărat monopol de Stat. Evidenți, acel care va exercita acest monopol, va fi consorțiul agrar județean, ca mandatar al Statului și ca organ intermediar și totodată regulator între producător și consumator.

Pentru operațiunile ce face, consorțiul are dreptul la un câștig de 50—70 lire sau 500—700 lire la vagon. În acelaș timp s'a fixat prețul făinei, al pâinii, pastelor făinoase, etc. încât câștigul fiecăruia este limitat și specula exclusă.

S'ar mai putea crede că producătorii au pierdut așa zisa libertate de a vinde grâul cui vor și cum vor. Ori este clar că această libertate era iluzorie și în practică se traducea în dificultatea, dacă nu în imposibilitatea de a realiza un preț remunerator al produsului. Pe de altă parte, această formă de libertate se traducea în daune și pentru alții: congestionarea pieții în anumite perioade, lipsa pe piață în alte momente, nestabilitatea prețurilor etc. Azi mai mult ca oricând, se poate constata, ca pierzând această falsă libertate, agricultorii italieni au câștigat adevărata libertate. Prin sistemul stocajului, s'au eliminat complet intermediarii speculatori din comerțul produselor agricole, cari neavând nimic comun cu agricultura și cu agricultorii, nu aveau nici rațiunea de a exista. În schimb, cooperația

a căpătat un rol foarte important și cu efecte salutare asupra întregii economii agricole.

În Italia, sistemul stocajului obligator, răspunzând admirabil intereselor superioare ale țării și dovedindu-se în primul rând folositor agricultorilor, s'a extins repede la o serie de alte produse agricole. După grâu, stocajul obligator a fost impus pentru cânepă, apoi, printr'un decret din 8 Martie 1937, pentru lână. Astăzi, aproape toată producția agricolă italiană este supusă acestei forme de vânzare. Este de remarcat că din anumite produse, agricultorul nu poate reține nimic; astfel este cazul cu cânepa, gogoșile de mătase, bumbacul, inul, ricinul, rapița, rachiul, tescovina, etc. Din alte produse, poate reține cantitatea recunoscută indispensabilă pentru nevoile familiei și ale gospodăriei. Astfel din grâu, 200 kgr. de fiecare membru al familiei și 200 kgr. pentru fiecare hectar ce urmează a fi semănat; pentru orz, ovăz și seară, numai cantitatea necesară pentru sămânță; din vin 120 litri de persoană, din lână 2 kgr. de persoană, din ulei 14 litri de persoană, din porumb o cantitate stabilită în raport cu nevoile gospodăriei ș. a. m. d.

În afară de problema valorificării producției agricole, sistemul stocajului obligator și total, a înlesnit foarte mult și rezolvarea unei alte importante probleme, aceea a creditului. La consorțiul agrar județean, agricultorul italian găsește oricând însemnate credite în mașini și unelte agricole, sămânță selecționată, produse anticriptogamice, etc. sau chiar în bani. Valoarea acestor credite se reține apoi automat din sumele, pe care agricultorul urmează să le încaseze pentru produsele predate la magaziile și silozurile consorțiului care este unicul cumpărător și dela care agricultorul nu se poate sustrage.

Îmbunătățirile funciare cunoscute în Italia din cele mai vechi timpuri, au căpătat sub fascism un formidabil impuls. În momentul Marșului asupra Romei, aceste lucrări ocupau 1.120.000 hectare. Concepția fascistă despre îmbunătățirile funciare se rezumă în cuvintele „bonifica integrale“, adică valorificarea teritoriului național până la ultimul metru patrat. Astfel concepute și integrate cu lucrările de colonizare agricolă, îmbunătățirile funciare impun lucrări tehnice, agricole și forestiere, foarte numeroase și variate, precum: construirea de șosele și drumuri moderne (primul și cel mai important lucru) apeducte, instalații electrice și telefonice, crearea de noi centre rurale, case pentru agricultori cu toate anexele lor, lucrări pentru desecarea unor terenuri sau pentru irigarea altora, etc. Astăzi asemenea lucrări se impun cu deosebire în partea de sud a Italiei și în Insule (Sicilia și Sardinia) unde spre deosebire de restul țării, alături de o populație numeroasă și foarte săracă, predomină proprietatea latifundiară și o cultură extensivă sau semiextensivă.

Întreaga legislație fascistă cu privire la îmbunătățirile funciare integrale, este dominată de legea Mussolini din 24 Decembrie 1928. Această lege reprezintă efortul cel mai mare pe care l-a făcut vreodată Italia pentru a da vieții rurale maximum de productivitate. În esență, este o lege de mare finanțare și de coordonare a întregii activități oficiale cu cea particulară.

Suprafața supusă lucrărilor de îmbunătățiri funciare și împăr-

fită în mari compartimente, cuprinde circa 2½ milioane de hectare terenuri necultivate și 5.600.000 de hectare terenuri supuse culturii extensive, în total deci peste 8 milioane de hectare.

Pentru executarea complexului de lucrări, cari urmează a fi terminate în 14 ani, prin legea din 24.XII.1928, Statul s'a obligat să suporte 62% din costul lucrărilor, a căror valoare se ridică la peste 7 miliarde lire sau 70 miliarde lei.

Lucrările de îmbunătățiri funciare prevăzute de legea Mussolini
din 24 Decembrie 1928

Lucrări cari urmează a fi executate	Costul total în lire	Participarea Statului		Durata execu- tării ani
		Total lire	% din costul lucrărilor	
1. Lucrări hidraulice	4.500.000.000	3.060.000.000	68,0	14
2. Irigații în Sud și In- sule	300.000.000	204.000.000	42,5	14
3. Șosele și drumuri	1.000.000.000	400.000.000	40,0	14
4. Apeeducte	210.000.000	150.000.000	71,4	7
5. Construcții rurale	500.000.000	340.000.000	68,0	8
6. Irigații în Nord și în partea centrală	500.000.000	200.000.000	40,0	8
Total	7.010.000.000	4.354.000.000	62,1	14

Până în 1929, toate lucrările erau încredințate la două ministere: al Lucrărilor Publice și al Economiei Naționale, pentru că un minister al agriculturii nu există. După crearea Ministerului Agriculturii și Pădurilor, în Iulie 1929, prin scindarea Ministerului Economiei Naționale, toate lucrările de îmbunătățiri funciare din Italia au fost încredințate unui Subsecretariat de Stat pentru „bonifica integrale“ atașat Ministerului de Agricultură.

Printr'o nouă lege din 13 Ianuarie 1938, guvernul italian a mai dispus alte 3 miliarde de lire pentru lucrările de îmbunătățiri funciare, iar în Iunie 1939, un alt miliard, special pentru lucrările de irigație, destinate sporirii producției furajere și un miliard pentru lucrările de colonizare a latifundiului din Sicilia. Este vorba deci mereu numai de miliarde de lire.

Acest ultim program prevede între altele, construirea a 20.000 case coloniste pentru formarea a 20.000 gospodării țărănești. Lucrarea urmează a fi terminată în 10 ani și va trebui să ocupe o suprafață latifundiară de 500.000 hectare; deci noile exploatații vor avea în medie 25 ha. Din suma de un miliard lire, acordată pentru lucrările de colonizare din Sicilia, 400 milioane sunt destinate operelor publice (șosele, apeeducte, instalații electrice, etc.) cari cad toate în sarcina Statului. Restul de 600 milioane este destinat acordării de subvenții pentru executarea lucrărilor ce cad în sarcina particularilor, subvenții cari merg până la 38% din costul lucrărilor.

Pentru coordonarea tuturor acestor lucrări de transformare și colonizare a latifundiului sicilian, s'a creat un organ special, numit „Institutul pentru colonizarea latifundiului sicilian“. Acest Institut se poate substitui proprietarilor particulari, în cazul când nu vor sau nu pot — cu toate înlesnirile făcute de Stat — să execute lucrările ce cad în sarcina lor. Legea prevede însă, că Institutul poate restitui proprietarilor terenurile transformate, în total sau în parte, după cum aceștia vor fi în măsură să plătească Institutului cheltuielile făcute de acesta. Acei proprietari cari se arată prea refractari operei întreprinsă de guvern pentru o cât mai bună valorificare a pământului țării, sunt expropriați imediat în schimbul unei juste despăgubiri.

Lucrările din Agro Pontino constituie expresia tipică a concepției fasciste despre îmbunătățirile funciare și colonizările agricole. Înainte, Agro Pontino era o vastă câmpie, în cea mai mare parte mlăștinoasă, situată la circa 80 km. la sud de Roma, de proprietatea Statului. Lucrările au fost începute în toamna anului 1931, pe o suprafață de peste 65.000 ha. și conduse într'un ritm atât de accelerat, încât la 29 Octombrie 1939 erau complet terminate. Cu o promptitudine uimitoare, s'au executat în intervalul de 8 ani, colosale lucrări de desecare, nivelări de terenuri, instalații hidraulice, s'au construit șosele și drumuri moderne, așa cum sunt la noi șoselele naționale și s'au construit dealungul lor mii de ferme țărănești complet înzestrate cu toate cele necesare unei funcționări normale. Nu s'a adoptat forma de sat, ci acea de fermă izolată și s'au creat 20 tipuri de case; un fel de vile, cu 4—7 camere. De regulă locuința gospodarului este sus, la primul etaj, iar jos sunt: magazia, grajdul, remiza de mașini și unelte agricole, etc. Pentru motive de ordin economic, s'a concentrat totul într'o singură clădire.

Fiecare gospodărie are platforma sa de bălegar făcută din piatră, după toate regulele tehnice și o pompă de apă. Suprafața medie de teren a unei gospodării este de 20 hectare. Costul total al construcțiilor dintr'o asemenea fermă, variază între 27.000 și 47.000 lire, ceea ce ar corespunde la 200.000—350.000 lei. Familiile aduse și stabilite în zonele în care s'au executat și execută lucrări de îmbunătățiri funciare, provin din regiunile cu o mare presiune demografică.

S'au ales în general familii numeroase, muncitoare și sărace.

Este de remarcat că acest colonist nu este împroprietărit dela început. El primește casa cu anexele ei, un lot mai mare sau mai mic după numărul brațelor de muncă, o căruță, două pluguri, o prășitoare, o greblă mecanică, două grăpi de fier, două până la patru vite de muncă și una până la două vaci de lapte, toate acestea pe baza unui contract. Colonistului nu-i rămâne deci decât să muncească, având și proviziile pe un an.

Indrumarea și controlul tuturor gospodăriilor o au agronomii pentru cari s'au creat numeroase centre agricole. La un asemenea centru este un inginer agronom ca șef, un agronom cu școala medie și doi sau mai mulți agenți agricoli. Fiecare agent agricol are în seama sa circa 30 gospodării.

Deși acestea sunt împrăștiate pe tot câmpul, totuși opera de îndrumare a agronomului este foarte ușoară, căci el dispune de principalele mijloace de deplasare: minunatele șosele și automobilul sau motocicletă. Produsele obținute se împart în două între colonist și Stat sau proprietarul particular. Este aplicată forma de mezandrie sau dijmă. Legile în vigoare prevăd însă că orice colonist poate deveni proprietar. Pentru aceasta, cu trei luni înainte de încheierea sau reînnoirea contractului — care este anuală — colonistul trebuie să ceară acest lucru. Atunci se evaluează întreaga avere a fermei, iar prețul, care de obicei este cel inițial, urmează a fi plătit în 15 anuități.

Timp de 15 ani însă Statul își rezervă dreptul de control și supraveghere. Rezultă în fapt, că un astfel de colonist nu poate deveni proprietar decât după un stagiu de 15 ani. De aceea majoritatea coloniștilor — „mezadri“ — preferă să rămână în această calitate toată viața.

Organizarea sindicalistă corporativă constituie pârgă pe care se sprijină întreaga politică economică și socială a Italiei. Această organizare a început în 1926 și în dezvoltarea sa a cunoscut mai multe etape, fiecare guvernată de legi speciale.

Se pot distinge totuși două faze: prima este faza sindicalistă propriu zisă, preparatoare. A doua este faza corporativă, care începe abia în 1934. Rezultă că organizarea sindicalistă formează temelia organizării corporative. Amândouă aceste organizări se bazează pe așa numita „Carta muncii“ (Carta del lavoro), promulgată la 21 Aprilie 1927 și recunoscută la 30 Noembrie 1940 ca lege constituțională a Statului italian.

Celula bazilară a organizării sindicaliste corporative o constituie sindicatul profesional. Este însă o mare deosebire între forma și concepția fascistă a sindicatului și concepția clasică. Astăzi în Italia, sindicatul a pierdut caracterul facultativ, iar rolul său nu se limitează numai la reglementarea raporturilor dintre proprietari și muncitori pe baza unui contract colectiv de muncă. Organizarea sindicalistă este obligatorie, iar sindicatul — reprezentând o anumită categorie și obligator toată acea categorie — este recunoscut persoană juridică de drept public. Este o instituție de stat și pusă în serviciul statului, nu numai al categoriei respective.

Își păstrează totuși și rolul de a tutela interesele economice și profesionale ale categoriei respective, precum și rolul obligator de a se ocupa de asistența și educația morală și național politică a tuturor membrilor. Diferitele sindicate ale proprietarilor de capitaluri deoparte și acelea ale muncitorilor de alta, se unesc pe verticală formând organizații de ordin superior numite federații și confederații. În sectorul agricol sunt două confederații: 1) Confederația fascistă a agricultorilor; 2) Confederația fascistă a muncitorilor agricoli. În județ toate sindicatele agricultorilor în număr de cinci, formează „Uniunea județeană a agricultorilor“; de altă parte cele cinci sindicate ale muncitorilor agricoli formează „Uniunea județeană a muncitorilor agricoli“. În comună aceleași categorii de sindicate comunale formează o uniune comunală a agricultorilor de o

parte și a muncitorilor agricoli de altă parte. Toate sindicatele de același fel din întreaga țară formează apoi o federație națională a categoriei respective. Sunt astfel 5 federații naționale ale agricultorilor și alte 5 federații naționale ale muncitorilor agricoli. Agricultorii proprietari formează în Italia o clasă bine distinctă de cea a muncitorilor agricoli.

Confederațiile, federațiile naționale și uniunile județene, fiind organe de drept public, au puterea de a stabili contribuțiile necesare pentru susținerea organizației, și de a stipula contracte colective de muncă, obligatorii pentru întreaga categorie de cetățeni.

Reprezentanți ai tuturor uniunilor sindicatelor dintr'un județ alcătuiesc „Consiliul județean al economiei corporative“. Corporația nu este — cum poate mulți au crezut și cred — o organizație ci o reprezentanță a diferitelor organizații. Corporațiile cari privesc agricultura recunoscute prin ultima lege din 5 Ianuarie 1939 sunt în număr de 6 și anume:

1. Corporația cerealelor.
2. „ orto-floro-horticolă.
3. „ viti-vinicolă și a uleiurilor.
4. „ zootehnică-piscicolă.
5. „ lemnului.
6. „ textilelor.

Fiecare corporație este formată dintr'un număr variabil de membri, reprezentând în primul rând partidul fascist și apoi diferitele ramuri ale economiei naționale. Corporația cerealelor, spre exemplu, este compusă din 39 de membri: 3 reprezentanți ai partidului dintre care unul ca vice-președinte, 8 reprezentanți ai industriei, 20 agricultori, 4 comercianți, 2 reprezentanți ai sindicatului tehnicienilor agricoli. 1 al cooperăției și unul al meseriașilor.

Prin urmare, corporația cerealelor nu este altceva decât consiliul tuturor acestor reprezentanți ai partidului fascist, agriculturii, industriei, comerțului, etc. Prin aceeași lege din 5 Ianuarie 1939, membrii activi ai tuturor corporațiilor formează „Camera Fasciilor și a Corporațiilor“, care ține locul Camerei Deputaților. Cine pierde calitatea pe care o are în corporație pierde automat și mandatul de deputat.

Organul central care dirijează întreaga activitate economică a țării este Ministerul Corporațiilor, provenit din vechiul Minister al Economiei Naționale.

Pe lângă acest Minister funcționează un consiliu național al corporațiilor, un fel de Stat Major Economic. În provincie sunt consiliile și oficiile județene ale corporațiilor, care în parte corespund camerelor de Industrie și Comerț din țara noastră.

Marele merit al politicii agrare fasciste este acela de a fi fost continuă și unitară. Frânele acestei politici nu sunt în mâinile ministrului de agricultură, ci ale Ducelui. De multe ori ministrul de agricultură nu este decât un simplu executor. Sub fascism nu s'au votat numai legi ci s'au prevăzut și mijloacele necesare aplicării legi-

lor respective. Bugetul ministerului de agricultură are foarte puțin de a face cu marile programe de politică agrară, pentru a căror realizare s'au destinat nenumărate miliarde de lire. Încă dela începutul carierei sale politice, Ducele a afirmat că „timpul politicii orășenești a trecut și că va trebui să ruralizăm Italia, chiar dacă pentru aceasta vor trebui miliarde de lire și o jumătate de secol”.

Din tabloul alăturat se văd sumele cheltuite numai pentru lucrările de îmbunătățiri funciare executate în Italia, înainte și după fascism. Numai în cei 10 ani ce au urmat „Legii Mussolini” din 1928, s'au cheltuit aproape 5 miliarde de lire, adică circa 50 miliarde de lei.

Sumele cheltuite pentru lucrările de îmbunătățiri funciare în Italia

Dela 1870 la 1921—22	653.000.000 lire	
1922—23	242.800.000	„
1923—24	171.200.000	„
1924—25	178.000.000	„
1925—26	242.000.000	„
1926—27	188.800.000	„
1927—28	258.700.000	„
1928—29	241.000.000	„
1929—30	617.100.000	„
1930—31	465.200.000	„
1931—32	495.000.000	„
1932—33	505.000.000	„
1933—34	543.400.000	„
1934—35	615.900.000	„
1935—36	490.200.000	„
1936—37	431.000.000	„
1937—38	299.500.000	„
		} 4.803.400.000
Total	6.738.700.000 lire	

La 1 Iulie 1938, suprafața totală a perimetrelor determinate și clasificate în vederea lucrărilor de îmbunătățiri funciare era de 9.027.713 hectare. Din aceasta lucrările erau terminate sau în curs de terminare pe 5.700.103 hectare. Până la această dată fuseseră executate următoarele lucrări:

1. Șosele principale	6.280 km.
2. Șosele secundare	4.449 „
Total	10.729 km.
3. Canale de desecare și irigație	17.527 km.
4. Diguri	7.737 „
5. Case pentru coloniști	34.425
6. Diferite alte construcții rurale	43.962
7. Grajduri pentru 252.491 capete de vite.	
8. Centre rurale (aproape toate în centru și sud)	68
9. Apeducte rurale	608 km.
10. Instalații pentru irigarea a 800.000 hectare.	
11. Stațiuni de pomparea apelor cu o putere motrice de 143.564 H. P.	

Dela 1922 și până la 1938, au fost folosite în lucrările de îm-

bunățiri funciare un număr de 153.540.220 zile lucrătoare. Lucrările din Agro Pontino au costat 1 miliard 800 milioane lire.

Evident un foarte important instrument al politicii agrare italiene îl constituie agronomul. Rolul și contribuția sa pentru ridicarea agriculturii naționale este foarte mare. Spre deosebire de situația delă noi, în Italia agronomul se bucură de multă autoritate și de multă considerațiune. Pentru ducerea la îndeplinire a misiunii sale agronomul italian dispune însă de mijloacele necesare. Refacerea și construirea unei minunate rețele de șosele este poate lucrul cel mai important cu care a fost dotată agricultura și agronomul italian. Țin să semnalez că nu există șef de Ocol agricol în Italia care să nu aibă automobilul său. Statul i-a făcut toate înlesnirile posibile pentru ca să-l aibă și folosească. Agronom cutreerând satele prin noroaie într'o căruță cu un cal sau doi este de neconceput în Italia.

Mussolini nu a crezut posibilă nici odată ridicarea agriculturii italiene fără șosele. De aceea politica pentru sporirea producției agricole și extinderea suprafeței cultivabile a mers mână în mână cu construirea de șosele moderne. Din acest punct de vedere contrastul între situația delă noi și cea din Italia este colosal.

Italia dispune astăzi de 21.000 km. șosele naționale, 42.000 km. șosele județene și 130.000 km. șosele comunale, însă nu drumuri comunale; în total deci 193.000 km. și nu este adevărat că acestea existau înainte de fascism. Toate au fost făcute și refăcute sub fascism începând din 1926.

În 1940, s'au construit în Italia 195 șosele noi, care au costat peste 75 milioane lire și s'au reparat și modernizat alte 320 șosele, pentru cari s'a cheltuit 164.563.000 lire. Prin urmare numai într'un an și anume unul din cei mai grei, Italia a cheltuit pentru șosele circa 240 milioane lire, ceea ce reprezintă 2 miliarde 400 milioane lei.

Rezultatele obținute dovedesc cu prisosință că scopurile urmărite de politica agrară fascistă au fost în cea mai mare parte realizate.

1. În ce privește „bătălia grâului“, obiectivul propus a fost atins în 1933, când depe o suprafață de 5.000.000 hectare s'au obținut 810.000 vagoane grâu cu o producție medie de 1600 kgr. la hectar și care cu mici excepții a fost menținută și în anii următori. În acest an s'au obținut în Italia producțiuni de grâu record, și anume în provincia Torino 8200 kgr. la hectar. Datorită acestui fapt, de unde în 1922 Italia trebuise să importe 280.000 vagoane de grâu pentru o sumă de peste 3 miliarde lire, în 1933 acest import fusese redus la circa 46.000 vagoane, iar în 1938, la 25.000 vagoane.

2. În acelaș timp prin faptul că acțiunea pornită pentru intensificarea culturii grâului a avut repercusiuni însemnate asupra întregii agriculturi italiene, importul multor altor produse agricole a înregistrat scăderi tot atât de simțitoare ca și acel al grâului. Succesul strălucit al acestei acțiuni de ordin tehnic și economic a însemnat liberarea în mare parte a poporului italian de sclavajul pâinii străine foarte scump plătită.

3. Politica economică corporativă, dirijată, coordonată și permanent și riguros controlată, are marile merit de a fi reușit să sta-

bilească un just echilibru între agricultură și industrie. Datorită acestui fapt, puterea de cumpărare a agriculturii italiene a fost — comparativ — totdeauna mult superioară celeia a agriculturii române și chiar americane. Această politică sănătoasă a permis agriculturii italiene să producă în condiții de rentabilitate crescândă.

4. La aceasta a contribuit într-o foarte mare măsură și sistemul de vânzare al stocajului, al așa numitelor „ammassi“, pe care îl considerăm de un real folos și pentru agricultorii noștri. În 1931, când a luat naștere stocajul liber, cantitatea de grâu înmagazinată era numai de 662 vagoane. În 1935, tot sub regimul stocajului liber, încurajat însă de Stat, cantitatea de grâu înmagazinată depășea 108.000 vagoane. Trecându-se apoi la forma obligatorie și totalitară a cantităților acestea au fost din an în an tot mai mari. În 1938 și 1939, mai mult de jumătate din producția de grâu a Italiei a fost supusă regimului stocajului.

5. Lucrările de îmbunătățiri funciare au redat culturii agricole sute de mii de hectare și posibilități de lucru și locuință stabilă la zeci de mii de familii.

6. Politica pentru sporire la maximum a producției agricole urmărește în același timp absorbirea mâinii de lucru flotante și ca atare rezolvarea totodată a unei alte importante probleme, problema socială a șomajului.

7. Politica agrară italiană a tins și tinde însă să înlăture cât se poate de mult diferența între sat și oraș. Satele italiene par o continuare a orașului și nu antipodul acestuia. Practicând această politică de ruralizare și de creere a așa numitelor „orașe rurale“, Italia nu practică numai o politică agrară limitată și unilaterală ci se ocupă cu o viziune foarte clară de însăși viitorul său național.

Evident, marea presiune demografică, în continuă și rapidă creștere, și teritoriul mult prea restrâns și sărac față de condițiile de existență ale unei așa de numeroase populațiuni pune noi și importante probleme economice și chiar politice a căror rezolvare va impune guvernelor eforturi foarte mari.

*
*
*

Am avut fericitul prilej că timp de un an de zile să studiez și în același timp să admir agricultura italiană, care din punct de vedere tehnic nu mai lasă nimic de dorit; totul pare o imensă și minunată grădină. Mă gândeam atunci la țara noastră și n'am putut înțelege de ce atât de puțin s'a făcut în cei 20 de ani ce s'au scurs dela războiul de întregirea neamului!

Cred că nouă ne-a lipsit un program precis pentru ridicarea agriculturii; ne-a lipsit în primul rând voința și sinceritatea necesară. Mijloacele nu au lipsit și pentru a ne convinge de aceasta, este suficient să ne gândim la Italia și să-ne întrebăm de unde a scos această țară miliardele de lire cari înseamnă tot atâtea zeci de miliarde de lei, pentru ridicarea agriculturii!?

Și dacă ne vom hotări și noi vreodată să facem ceva real, efectiv pentru agricultură, să nu se uite că orice efort va fi zadarnic atâta timp cât vor lipsi șosele moderne și utilajul agricol necesar unei culturi raționale. Agronomii singuri nu vor putea ridica agricultura cu toată bunăvoința lor. Înaintea inginerului agronom va trebui să iasă pe teren inginerul de șosele care niciodată nu a fost chemat la răspundere pentru nenorocita stare a șoselelor din țara noastră.

Abia atunci, când nu se vor mai vedea nici la noi drumuri cu noroi sau cu praf, ci șosele moderne, și când fiecare agricultor va avea tot ce-i trebuie pentru ca să poată munci, căci puterea, înțelegerea și dragostea de pământ nu-i lipsesc, numai atunci, zic, vom putea spera să facem din milenarul pământ al Daciei, ceea ce desigur cu toții dorim, o Românie Felix.

BIBLIOGRAFIE

1. Giuseppe Tassinari: „La bonifica integrale nel decennale della legge Mussolini” — Roma, 1939.
2. Serpieri Arrigo: „Fra politica ed economia rurale” — Firenze — 1937.
3. Serpieri Arrigo: „La bonifica integrale...”.
4. Ginno Valenti: „L'Italia agricola”.
5. Giovanni de Francisco Gerbino: „L'agricoltura nell'economia corporativa” Roma 1938.
6. Serpieri Arrigo: „L'agricoltura nell'economia della Nazione” — Roma 1940.
7. Istituto Centrale di Statistica: „Annuario Statistico dell'agricoltura italiana”.
8. Opera Nazionale Combatenti: „Agro Pontino” — Roma 1940.

S F A T U R I

UN FOARTE BUN INGRĂȘĂMÂNT

natural, în timpul vegetației este gunoiul de pasări. Se pune cca 10 kgr. de gunoi într'un sac, pe care-l ținem cufundat mai multe zile într'un vas cu 100 litri de apă. În această zeamă se adaugă 4—5 părți apă. Apoi udăm odată pe săptămână plantele.

DISTRUGEȚI PĂLĂMIDA

cu deosebită grijă căci rupându-i-se numai frunzele ea se regenerează foarte repede.

De aceea trebuie scut distruse complet rădăcinile, deoarece acestea constituie un fel de pompe care absorb apa și apoi o elimină la suprafață pentru a se pierde prin evaporare.

MEDICINA VETERINARĂ

utilizează diferite plante pentru îngrijirea animalelor. Astfel *menta* se folosește ca stimulent tonic și digestiv, sub formă de infuzie, contra colicilor și indigestiei, punând 30,50 gr. la un litru de apă.

Boabele și uleiul de *in* se folosește în doze de 100—150 gr. pentru animalele mari și 20—30 gr. pentru animalele mici, lavând proprietăți purgative și laxative.

Rădăcina de revent contra diareei cronice și dispepsiei atonice și anume:

Pentru cai 200 gr., pentru porci 100 gr., pentru câini 5—15 gr., pentru pui 4 gr. revent și 1 gr. carbonat de sodiu. De asemenea se întrebuințează și *Scoarța de crușău*, *fructele de anason*, iar *florile de arnică* sub formă de decoctie concentrată, la fricționarea părților atacate de insecte.

TRATAMENT PENTRU ANIMALELE BOLNAVE DE FEBRĂ AFTOASĂ

Se va spăla gura animalului prin irigarea cu soluțiuni astringente și antiseptice (apă cu oțet, apă cu acid citric, apă iodată. 10 gr. la mic), ținându-se în timpul tratamentului, capul animalului aplecat în jos pentru a nu înghiți soluția.

Leziunile dintre unghii se vor spăla cu apă caldă cu săpun și se vor trata cu soluțiuni antiseptice, ca: sulfat de

cupru (piatră vânăță) 3%, creolină 2%, permanganat de potasiu 1 gr. la doi litri apă (0,5 gr.‰), pansament gudronat, etc.

Pe leziunile de pe mamele se va aplica glicerină iodată, glicerină salicilată, vaselină boricată, etc.

Pentru spălarea corpului animalelor bolnave se întrebuințează creolină în soluțiune diluată 1% (o parte creolină la 100 părți apă). Deasemeni: soda (Na OH), 4‰ (4 părți sodă la 1000 părți apă). Soluția este bine suportată de animale și nu le supără în cazul când ar pătrunde în ochi, urechi sau gură.

Vacile de lapte bolnave, vor fi mulse ca de obicei, chiar mai des, indiferent dacă mamelele prezintă leziuni sau nu. Grajdurile și adăposturile animalelor vor fi spălate cu leșie, sau cu o soluție de sodă 4:1000, în amestec slab cu lapte de var proaspăt stins. Ambele, sunt antiseptice cu efect sigur, puțin costisitoare și fără miros.

TĂIAȚI RĂDĂCINILE

bolnave sau uscate ale pomilor înainte de plantare până la partea sănătoasă și scurtați restul lor la 30-40 cm. Tăierea se face cu cosorul, în așa fel încât tăetura să privească în jos.

La plantarea pomilor primăvara, deasemenea să se aibă grijă ca să se mocirneze rădăcinile cu un amestec făcut din argilă, baleză de vacă și apă. Pomii plantați trebuie scudați din belșug pentru a avea un procent cât mai mare de pomi prinși.

După plantare, coroana pomilor tineri trebuie tăiată astfel, ca să nu rămână prea multe ramuri; o ramură mijlocie și 4—5 ramuri cari să fie cu vârfurile la aceeași înălțime sunt îndeașuns.

CAII SLĂBITI

se refac repede dacă introducem în rația alimentară o cantitate mică de semințe de cânepă. Căii nutriți astfel se îngrașă și capătă un păr lucios.

TURTELE DE CÂNEPĂ

favorizează ouatul la păsările de curte, de aceea este bine să introducem mici cantități de turtă de rația lor de producție.

Ș T I R I

FIXAREA PREȚULUI LA SFECLA DE ZAHĂR ȘI STABILIREA INTINDERILOR CE URMEAZĂ SĂ SE ÎNSĂMÂNTEZE PENTRU CAMPANIA ANULUI 1941/1942

Pentru campania de însămânțări a anului 1941/1942, Ministerul Economiei Naționale a stabilit — în ceea ce privește cultura sfecele de zahăr — să se însămânțeze o suprafață totală de circa 55.000 ha., repartizată astfel pe fabrici:

Roman, Sascut și Giurgiu, 22.000 ha.; Ripiceni, 8.700 ha.; Ițani, 3.500 ha.; Bod, 7.700 ha.; Arad-Chitila, 8.500 ha. și Banat 4.000 hectare.

Prețul sfecele de zahăr s'a stabilit pentru sfecla din recoltă 1941/1942 la 16.000 lei vagonul de 10.000 kg.

MODIFICAREA LEGII PENTRU APĂRAREA VITICULTURII

În Monitorul Oficial Nr. 60 din 12 Martie a. c., s'a publicat Decretul-Lege pentru modificarea articolelor 1, 2, 3, 4, 5, 6 și 7 din Legea pentru apărarea viticulturii, publicată în Monitorul Oficial din 27 Martie 1936.

NOUL REGIM AL PĂINII POPULARE

Ministerul Coordonării și al Statului Major Economic, având în vedere calculele prezentate de către Oficiul Central de valorificare, prin adresa Nr. 6073 din 11 Martie 1941, și având în vedere Deciziunea Nr. 109 din 25 Ianuarie 1941, a dat o nouă deciziune privitoare la regimul pâinii populare.

În baza acestei decizii, cu începere dela 25 Martie, pâinea populară se va fabrica în tot cuprinsul țării în greutate de 700 grame și se va vinde cu cântarul în stare rece, după cel puțin 12 ore dela fabricare. Pâinea fabricată va conține 25% făină de porumb (mala).

NOUA ORGANIZARE A CREDITULUI AGRICOL

Constatându-se că problema agrară românească nu se poate rezolva decât prin soluționarea problemei creditului

agricol, strâns legată de refacerea inventarului agricol și reorganizarea producției, ca o concluzie a discuțiilor ce au avut loc la Președinția Consiliului de Miniștri, s'a precizat necesitatea următoarelor reforme în ceea ce privește reorganizarea creditului agricol.

1. Să se refacă institutele de credit agricol și țărănesc, acolo unde se simte nevoia, iar unde vor impune necesitățile, să se întemeieze altele noi.

2. Să se autorizeze institutele de credit de a simplifica simțitor formalitățile de acordare a creditelor către agricultori.

3. Pentru ca instituțiile de credit cooperatist să poată răspunde misiunii lor, se va exclude orice politică în cadrul băncilor populare, se va asigura stabilitatea în conducerea lor și se va asigura stabilitatea în conducerea lor și se va elimina formalismul birocratic complicat.

4. Prin refacerea posibilităților de producție ale debitorului agricol să se dea posibilitatea agricultorilor de a-și respecta angajamentele financiare prezente și viitoare.

FIXAREA TAXELOR FISCALE PE CAP DE VITĂ, LA ABATOARE

Ministerul de Finanțe ținând seamă de majorarea cotei pentru cifra de afaceri de 4% prin unificarea cu taxele comunale, la 5%, precum și de creșterea prețurilor la pieile crude, ca urmare la ord. său circular Nr. 301283 din 11 Oct. 1939, privind perceperea cu anticipație a impozitului pentru pieile crude sub formă de taxă fixă la abator, a dispus ca începând dela 24 Aprilie 1941, să se perceapă următoarele taxe fixe pe cap de vită la abator:

Bivolți 126 lei; boi 142 lei; bivolițe 91 lei; vaci 104 lei; mânzați 63 lei; viței 26 lei; capre, oi și berbeci 4 lei; porci 45 lei.

Din încasările efectuate se vor repartiza 80% pentru art. 21 cifra de afaceri, iar 20% se vor consemna la fondul comun, la casa de depuneri pe seama comunelor urbane și municipale.

FIXAREA NOULUI PREȚ AL SULFUREI DE CARBON

Prin decizia Subsecretariatului de Stat al Aprovizionării, s'a fixat prețul sulfurei de carbon după cum urmează:

Prețul maximal al sulfurei de carbon loco fabrică, în vasele fabricii, la prețul de 66 lei per kg. La acest preț se va adăuga:

impozitul pe cifra de afaceri și impozitul pe lux, fondul apărării naționale, timbrele de factură legale și contribuția națională de 4%.

Uniunea Centrală a Sindicatelor Agricole și Sindicatul Agricol Ialomița prin unitățile lor județene, vor vinde sulfura de carbon loco Sindicatul Agricol județean, după cum urmează:

86 le kg., în butoaie a 100 kg.;

90 lei kg., în damigene a 30—60 lei hg.;

99 lei kg., în sticle.

La prețurile de mai sus se va adăuga numai contribuția excepțională de 4%.

Cumpărătorii au îndatorirea de a restitui fabricii vasele în care au primit sulfura de carbon, neavând dreptul de a le reține, renunțând astfel la garanția depusă.

IMPUNEREA BRÂNZETURILOR LA CIFRA DE AFACERI

Ca urmare dispozițiilor din Decretul-Lege Nr. 456/1941, prin care cota de impozit pentru cifra de afaceri de 4% a devenit -- prin udăugirea sporului de 1% din taxele comunale — cotă unificată de 5%, și ca urmare la ordinul Ministerului de Finanțe Nr. 89715 din Iunie 1940, prin care impozitul pe cifra de afaceri pentru brânzeturi a fost transpus sub formă de taxă fixă anuală de 10 lei pe cap de oaie, Ministerul de

Finanțe, față de majorarea cotei de impozit, precum și a prețurilor de desfacere a brânzeturilor, a dispus ca la impunerea ce urmează să se facă dela 1 Aprilie 1941, să se aplice noua taxă fixă anuală, pe cap de oaie mulgătoare, de 20 lei.

În cazul când comerciantul (fabricantul de brânzeturi) își mărește numărul de oi, este obligat a depune o declarație, urmând ca organele de constatare respective să procedeze la verificarea făcând impunerea suplimentară.

Facturarea se va face conform normelor legale în vigoare.

OPRIREA PĂȘUNATULUI ÎN PĂDURI

Ministerul Agriculturii a dat dispozițiuni categorice cu privire la oprirea pășunatului în păduri, sătenii trebuind să știe că pășunatul în pădure nu mai poate fi îngăduit și nu va mai fi îngăduit niciodată; pădurea nu este lăsată pentru pășunatul vitelor, ci pentru creșterea lemnului de care se simte atâta nevoie; că pășunatul dăunează pădurii, încetinindu-i creșterea; că vitele se hrănesc cu nutrețuri și sătenii trebuie să cultive atâtea nutrețuri câte le sunt trebuitoare pentru hrana vitelor.

PRODUȚIA DE MUST CONCENTRAT A UNGARIEI

crește din an în an, ajungând la o medie anuală între 100.000 și 200.000 hl., din care majoritatea e folosită în țară și numai o mică cantitate se exportă. Începând cu anul 1937 concentrarea mustului a devenit un fel de monopol de stat, prețurile de vânzare fiind fixate de ministerul de Agricultură.

E R A T Ă

În Nr. 1—2/1941 al revistei noastre, la pag. 36, rândul 13 și 14 începând de sus, se va înlocui cuvântul „cultivator” cu „tăvălug”.